

DUHOVNO ŽIVLJENJE LA VIDA ESPIRITAL

AÑO XV. -- NUM. 251
DICIEMBRE 1948

LETO XV. -- ŠT. 251
DECEMBER 1948

BOŽIČ BOMO PRAZNOVALI PO SLEDEČEM REDU:

POLNOČNICA: v spodnji CERKVI SV. ROZE, Pasco 409.
Spoved od 23. ure dalje.

NA BOŽIČ bo sv. maša po običajnem redu:
V San Martinu ob 8.45, v San Francisco (Belgrano 3863) ob 10.
uri, na Avellanedi ob 10. uri.

MOLITVE BODO NA PATERNALU ob 16.30 uri.

24. DECEMBRA JE ZAPOVEDAN POST, in sicer do polnoči.
Prilika za sv. spoved bo na predvečer od 15. do 21. ure v
vseh cerkvah, koder je kak slovenski duhovnik (Santa Julia, Santa
Rosa, Santa Amelia, San Martin).

25. dec. ob 23. uri slovenski Božič v Radio El Mundo.

Miklavž bo spet prišel

Dolgo že ni obiskal Miklavž slovenske dece. Letos ga je na-
povedal svoj obisk. Izbral si je za Slovence

SALON SAN JOSE, AZCUENAGA 164.

Svoj prihod je najavil za 15 uro dne 12. decembra. A
predno nastopi Miklavž, je naročil, da naj se postreže pričā-
kovalcem s kakim drugim lepim prizorom in je zato po-
skrbela Igralska Družina Narte Velikonja.

Vstopnina bo \$ 1.— za male in \$ 2.— za velike.

Priljubljeni odbor sprejema prijave za darove, katere
je poslati na Victor Martinez 50 z vsemi potrebnimi pri-
pombami ali pa v salon med 13. in 14.30 uro.

BREZMADEŽNI

BREZMADEŽNA, iz Svojega presvetlo čistega naročja
nečke dolin, glave planin in sončne laze in pobočja
prek naših tal kot sreče val Svoj sladki blagoslov razlij;
pred kremplji zmot, laži, zablod pod plašč Svoj sinji, sveti skrivj;
krdela duš od brazd in ruš povzdigni v rajskih trat območja,
v naš temni čas posij ter nas otmi njegovih razprtij;
v srca tolmun iz božjih strun nalij nam sladkega sozvočja,
iz Svojih rok v duš naših krog razlij Svoj večno žarni sij!
Daj, da naš svet, ta sladka ped zemlje in to krdelce malo
iz veka v vek brez ran in peg bo v varstvu Tvojih rok ostalo!

BREZMADEŽNA, otmi nas zla, z brezmadežno roko odgrebi
v naš božji vir — ljubezni mir, ki ga zasul je divji čas;
plevel srca, osat sveta, ki božjo rast duši, iztrebi,
odgrni svit nebes, ki skrit je v srcu, stisnjen v noč in mraz;
da bomo klas, zrel, klen, in kvas, nov, čist, še več — opresni hlebi,
da bomo krog, cel, brez razpok — in čist, brez ran bo naš obraz;
da daleč stran od greha ran podobni v srcu bomo Tebi,
da nas nikdar noben vihar ne zlomi, ne zdrobi poraz!
O, vžgi nas, vžgi, da zate vsi žareli bi kot Tvoj lestenec,
da kot otrok Tvoj v varstvu rok bo Tvojih sijal vsak Slovenec!

BREZMADEŽNA, Ti srca vsa osvoji ter nas varno pelji
tja, kjer doma si Ti — v neba kraljestvo, v Svoj nebeški dom;
Ti osrečuj nas in zmaguj nad zlom z nebeškimi povelji,
da vzpon pekla do tal, do dna porazil bo naš bojni grom;
Ti vsak zagon njegov in vzpon z udarnostjo vrst naših zmelji,
da bo pekel zaman besnel nad nami, od poraza hrom;
Ti iz nebes se skloni čez nebo nad našimi naselji
in k Bogu vse dviguj, ki sle oblast tišči jih k blatnim tloom!
Kot narod Tvoj naj za Teboj skoz čas potujemo v nebesa
in kakor Ti za večne dni zorimo v čistosti telesa!

Bogdan Budnik.

DUHOVNA OBNOVA

Da ne bi pozabili, zakaj živimo in da bi sreče, po
kateri hrepenimo, ne zgrešili, je treba pogosto pogle-
dati vase.

Novodošli ste prinesli s seboj še zvestobo verskim
dolžnostim. Stari naseljenci so mnogi zanemarili svojo
dušo.

Eni in drugi ste pozvani, da se zaveste svoje dolž-
nosti in potrebe.

Za moške bo duhovna obnova 4. dec. ob 20. uri.

Za ženske pa 5. dec. ob 17. uri.

Obakrat v kapeli San Francisco de Sales, Belgrano 3863.

Potrudite se in pridite.

Slišali boste lepo besedo in imeli boste priliko za
sveto spoved.

OBISK SLOVENCEV. Ob priliki nove maše dne 12. de-
cembra bo obiskal rojake č. g. Anton Orehar, ki ga bo najti
pri Salezijancih 9. Julio 1008.

SLOVENCE V COMODORO RIVADAVIA bo obiskal č. g.
Orehar v dneh 1. do 19. decembra. Ustavil se bo na km 3
in na km 27.

CERKVENI VESTNIK

4. DEC.: ob 20. uri Duhovna obnova za moske, Belgrano 3863.

5. DEC.: Maša na Avellanedi za †Emilia Casar por Jakič.

Molitve v kap. sv. Franciška, Belgrano 3863, ob 17. uri, kjer je duhovna obnova za ženske in spovedovanje.

Pri sv. Rozi ob 12. uri za †Alojz in †Joze Škarabot.

6. DEC.: Maša za † Rozalijo Vovk Kozič pri sv. Rozi ob 12. uri.

12. DEC.: ob 7. uri maša na Paz Soldan za †starše Maver in †brata Franca.

Na Avellanedi za †Karel Črnko.

Pri sv. Rozi ob 12. uri za †Čilko Knez.

POPOLDNE Miklavž v Salonu San José ob 15. uri.

19. DEC.: Masa na Avellanedi za starše Belič.

Pri sv. Rozi za †starše Bole.

Polnočnica bo pri Sv. Rozi, Pasco 409.

25. DEC.: na Avellanedi za †José Gonzales, zet Frumenov.

Pri sv. Rozi ob 12. uri za †starše Budin.

MOLITVE na Paz Soldan ob 16.30 uri.

MENDOZA. V cerkvi San Nicolas je bila NEMANIČEVIM krščena prvorojenka Marija Terezija.

Od 8. do 15. nov. je prišlo v Mendoza 12 slovenskih družin, ki so vse dobile delo in stanovanje v mestu. Skupno je prišlo 70 oseb. štiri družine so se namestile v slovenskem lesnem podjetju IMAC, dve pri lesnem podjetju Vela, drugi v tovarni za aluminij in po trgovinah. Delo in stanovanje so našli takoj.

SLOVENSKA SLUŽBA BOŽJA se začne s prvo adventno nedeljo ob 5. popoldne v cerkvi San Nicolas, Sarmiento 164.

G. SVETNIK JANEZ KLEMENČIČ bo čez božične praznike ostal v Buenos Airesu in verjetno tudi dobil tu stalno mesto.

č. G. ŠTEFAN TONKLI, doma iz Goriskega, ki je prišel 18. nov., stanuje v Hogar Sacerdotal, Condarco 551.

Na božično vigilijo bo spovedoval v kapeli Hogar Sacerdotal (Flores, Avellaneda y Condarco).

V SAN MARTINU sta se POROČILA ANTON TRUDEN in ANTONIJA TURK ter DRAGO ČATAR in MARIJA STERLE. — Krsti: SKVARČEVIM je bil krščen sin KAREL, RIJAVČEVIM pa hčerka MARIJA LUISA. Obrede je opravil g. svetnik školj.

V JOSE INGENIEROS sta se poročila JOŽE RUS in FRANCKA KOCJAN. Poročil ju je č. g. Gabriel Arko, franciskan, ženinov prijatelj iz mladih dni.

PRI SV. ROZI SO SE POROČILI FERNEJ TELIČ in TEREZIJA MOŽINA ter JAKOB ČESNIK in DOMINIKA SLAVEC.

LOS VECINOS YUGOSLAVOS

El Cominform prosigue la campaña contra Tito no sólo dentro de los límites yugoslavos, donde trata de agrupar sus opositores, sino también y con más efecto, en los países vecinos.

Resonancia especialísima tiene este in ko ga je jetika položila na smrtno posteljo, je zaprosil za duhovnika. Kar verjeti niso mogli njegovi pajdasi in so asunto en TRIESTE. Allí se dividió el partido comunista en dos grupos antagonicos. El comunismo italiano halló ahora un poderoso punto de apoyo en favor de la propaganda proitaliana. Todos los crímenes, que cometió el comunismo durante los últimos años, les abusan contra el pueblo esloveno, ese mismo pueblo que más ha sufrido bajo el terror comunista. El día aniversario de la proclama del Territorio Libre de Trieste, el 15 de sept. viajo a Roma la representación de 400 triestinos, para pedir la anexión de Trieste, pero tengase en cuenta, que casi todos ellos no son triestinos auténticos sino italianos que se radicaron en Trieste durante el terror fascista. Los triestinos auténticos no quieren verse unidos a Italia, como tampoco les gusta la Yugoslavia de Tito, pero saben perfectamente que Trieste sin Eslovenia, se muere de hambre.

HUNGRÍA es el segundo país que trata de sacar provecho del pieito Tito— Stalin. Las fértiles regiones de Banat, donde hay población mixta con una minoría notable hungara, es el objetivo de los apetitos nacionalistas húngaros; deseando el desmembramiento de Yugoslavia, pretenden un buen trozo.

KRŠČENI so bili VIDA TEREZIJA KORENČAN in MIHEL AGREŠ. Obrede je opravil č. g. Orehar.

V CERKVI SV. RAFAELA se je izvršila poročna slovesnost, pri kateri sta si objabila večno zvestobo DANILO PASKULIN, sin solastnika tiskarne, kjer se tiska "Duhovno življenje", in haidec Adela Štokelj.

4. DECEMBRA SE POROČIJO V cerkvi ASUNCION (Gaona y Franklin) MAXIMILJAN SCHAFFER in MARGARITA RIPOL.

PRI SV. ROZI pa VILIBALD ŠIFRER ter MARIJA LOZAR.

SANTIAGO DE CHILE, V nedeljo 7. nov. so se zbrali Slovenci pač prvič v Santiago v tolikem številu, da so imeli slovenske pete litanije. Piše Slovenka: Bilo bi nemogoče popisati, kaj sem občutila, ko sem po 22 letih spet pela v cerkvi po slovensko. Trije duhovniki so bili pred oltarjem, 6 na koru in še 2 bogoslovca.

Zadnje čase je prišlo v čile 8 slovenskih duhovnikov iz Austrije.

ZLATOMAŠNIKI V LJUBLJANSKI ŠKOFIJI. — Letos so obhajali mašo sledeči duhovniki iz ljubljanske škofije: čemažar Franc, župnik v Trbojah; Mons. dr. Janez Knific, ravnatelj v Ljubljani; Adolf Knol, župnik v pokoju v Ljubljani; Mons. Anton Koritnik, gimn. ravnatelj v pokoju v Ljubljani; Jakob Züst, župnik v Cerkljah ob Krki.

ŽUPNIK JANEZ ŠTRUKELJ je umrl meseca julija v Polhovem gradu. Rojen je bil 1869 v št. Vidu nad Ljubljano, v duhovnika je bil posvečen 21. julija 1894 v Ljubljani. Bil je na prvi službi na Krki na Dolenskem, potem v šmartnem pri Litiji. Od tam se je preselil kot župnik v Gornji Tuhinj. Pred 21. leti pa je prevzel hribovito polhograško župnijo. Povsod, kjer je služboval, je zbiral gradivo za zgodovino dotičnih krajev.

BULGARIJA tiene con Yugoslavia ya desde tiempos históricos el entredicho por la Macedonia, cuyo idioma no es ni servio ni búlgaro, sino un dialecto aparte. Si llegara a producirse algún conflicto armado, los búlgaros ya tienen previsto que es lo que se llevarían del territorio yugoslavo.

No menos interesada está ALBANIA, que pretende las regiones limítrofes hasta Kosovo polje.

Todos esos países tienen probablemente alguna promesa de Moscú —no de Moscú rusa sino de la comunista— que se vale de esta maniobra para estimular más a sus partidarios, en la lucha contra Tito.

Todos los eslavos, que cayeron en la trampa roja por ver en la punta de la lanza comunista a Moscú, que era anteriormente símbolo de la política eslava, abren grandemente los ojos y no pueden creer que eso pueda ser cierto. Pero lo es desgraciadamente, dado que el comunismo no es ruso ni eslavo sino internacional, sin raza, ni religión, ni moral.

TAMBIEN LOS CHECOSLOVACOS tiene su parte, en la lucha contra Tito. Cumpliendo las consignas de Moscú llamaron urgentemente a todos los turistas de Yugoslavia, dado que de Checoslovaquia siempre van miles de turistas a veranear a Dalmacia y Eslovenia. Sin demora tenían que regresar todos.

Por otra parte había en Checoslovaquia unos 2000 aprendices y estudiantes yugoslavos que se preparaban allí para su carrera industrial. A todos ellos expulsó la autoridad checoslovaca.

LOS REFUGIADOS COMUNISTAS

Hasta ahora se sabía sólo de refugiados "anticomunistas", ahora les hay también "comunistas". Son aquellos disidentes del PC que han caído en desgracia del régimen oficialista de su país. En todos los países europeos les hay, ya que los mismos comunistas se ven burlados en sus aspiraciones del poder y buenos puestos. Esos descontentos hallaron ahora su "Suiza" en Yugoslavia. Hasta fin de septiembre llegaron a Yugoslavia 507 de tales refugiados anticomunistas y dicen que Tito está bien conforme con recibirlos.

LOS REFUGIADOS ANTICOMUNISTAS ESLOVENOS

que esperan en Austria van desparrándose por todo el mundo. Unos 500 ya están en Canadá. Unos centenares han ido a USA. Ultimamente se habló mucho de Perú, pero en vista de la revolución allí, quedó todo paralizado.

183 han llegado a Argentina, de los cuales la mitad se fué a Mendoza.

MONS. STEPINAC, ARZOBISPO DE ZAGREB

sigue detenido. Pero Tito se siente ahora ya muy molesto con este asunto. Ultimamente volvió a ofrecerle la libertad con condición de renunciar a la sede arzobispal, lo que ha sido rechazado.

MONS. GREGORIO ROZMAN

obispo de Ljubljana, el primer obispo en Yugoslavia que definió con claridad la situación, desde los principios de la tentativa comunista y que por lo tanto, ha sido el blanco de los ataques más furiosos comunistas, sin poder asensarlo como tantas veces planeaban. Después de muchas pruebas, angustias, ofensas y penurias llegó finalmente a USA, donde hay unos 250.000 eslovenos inmigrantes desde tiempo atrás, que tienen allí un centenar de parroquias. Mons. Rozman realiza ahora las misiones populares entre sus connacionales.

Veliko zahvalo dolgujemo vsem, ki so v nedeljo 31. okt. izvedli prireditev v dvoranah pri salezijancih. Vzneseno in ganoto naših duš sta dobila zunanji odmev in novega hraniva in Jezus je bil vesel zunanje proslave, kot se je veselil nad skritimi prizadevanji in skupnim sv. obhajilom pri naši maši.

Prireditev je znova dokazala, da umetnost v službi najvišjih tendenc le pridobi; požene se za ideali, ki sami po sebi niso njeni, pa jo dvignejo. Tudi to, kar se ni umetnost, se v takem poletu poplemeniti. Režiserju poklon, ker nam ni poklonil akademije starega kova, temveč je zлил v celoto besedo, pesem in oder. Škoda, da to ni bilo javljeno in je tako del občinstva s ploskanjem celoto razkosal.

Igrski vodja je z melodično govorico, ki ji pa ni uspelo popolnoma pritegniti poslušalcev — gotovo zato ne, ker so spremni element podcenjevali, — povezal vero in življenje novega časa in vero v življenje. Ko je dvignil glas v slavo Gospodu, je spravil zbor v Wagnerjevo hvalnico "Jubilate DEO" — je to uspela koračnica, zgrajena s preprostimi motivi, rastoča v mogočnost s stopnjevanji. Nato smo slišali presunljivo evangelij, Jezusovo izpoved pred Pilatom: "Kralj sem. Zato sem rojen in zato sem prišel na svet, da spričam resnico." In spet je zbor potrdil novo vero s Credo iz Perossijeve pontifikalne maše, solidno zgrajenim in porojenim iz žive invencije. Igrski vodja je smel le še spomniti, kako naš čas Kralja zavrača, a on potrpežljivo in ljubeče kot Dobri vrtnar "med ljulko nevere, ki jo je zasejal satan, seje moč žive vere in ustvarja žrtve odpovedi, žrtve mučenitva in svetosti. "Pomaga nam pri iskanju resnice, ki nas mora, če je iskrena, privedi k Njemu samemu, k resnici. In to je zgodba Gheonove odrske pravljice "Sultanova hči in dobri vrtnar". Občudovati smo morali v tej drobni mojstrovini odrskega francoskega dramatika; stkal jo je iz fine dialektike in prepredel s poezijo besede in simbolike. Nobenega nasprotja, nobenega poniževanja, nič suhoparnosti in vendar najdeš dokaz o bivanju Boga, razlaganje o sv. Trojici, predvsem pa vse bistveno o Odrešeniku, Bogu in človeku. Osrednji simbol je vrtnica: Najprej sproži vzročni princip, ki vodi do Stvarnika; združuje v sebi lepoto in smotrnost sveta, ki sta daljen odsvit Vsemogočnega, pa tudi skromna primera prečudni stvaritvi, naši duši; je vse tisto v duši, kar hrepeni od samo lepih in dobrih, pa minljivih stvari, po popolnosti; tudi v roži so zarisane slava Očetova, trpljenje Sinovo in ljubezen Duhova". Kot v vseh stvareh, o tem nas prepriča prisotnost pri tem, ko ji daje vrtnar rast; postane znamenje vse svetne privlačnosti, kdor hoče k Gospodu, jo mora zavreči; najvišji pomen pa dobi kot cvetka ljubezni v srcu, kot simbol ljubezni duše do Boga in Boga do duše in ta ljubezen je bila tako nepojmljivo velika, da nazadnje ogledamo dobrega vrtnarja "s škrlatnimi rožami v rokah in na prsih".

Nekaj malega k izvedbi. Pri obeh družinah, pevski in igralski, osvoji človeka požrtvovalnost in iskanje po izpopolnitvi. Res, to čutiš v pesmi in igri, ne da bi sploh pomislil na tisoče težav, ki so jih ti mladi ljudje premagali. Pri zboru je kljub toliko oslabitvi še vedno veliko zanesljivosti in voljnosti. Dirigent pa ima težave z neenotnostjo pev-

Praznik brezmadežnega spočetja bl. Device Marije, kot se uradno imenuje, ali praznik Brezmadežne, kakor mu na kratko pravimo, je liturgični izraz dogme, da je bila Marija po izredni milosti zaradi Kristusovega zasluženja obvarovana izvirnega greha in njegovih omadežujočih posledic. To versko resnico, ki jo je Cerkev že dolgo časa verovala, je nezmotljivo razglasil papež Pij IX. l. 1854. Praznik brezmadežnega spočetja pa so v vzhodni Cerkvi poznali že v 7. stoletju, v zahodni Cerkvi pa je izpričan za 9. stoletje.

Ali je to, kar nam verska vsebina tega praznika ve povedati o Mariji, kaj posebnega ali izredno pomembnega za Marijo in ali ima kakšen pomen za nas? Ali ima ta verska resnica kakšen odnos do ljudi v našem modernem času? Nemara misli kdo, da je ta praznik le nekakšna sveta relikvija iz zakladnice katoliške Cerkve; lepa seveda, vse casti vredna, toda relikvija, ki je brez prave praktične vrednosti za moderno življenje. Kdor bi tako mislil, ne bi poznal pomembnosti te resnice za veličino Marijino in ne bi razumel Marijine vloge v našem življenju, ki se razodeva prav ob tej resnici.

Res je, da resnica o brezmadežnem Marijinem spočetju ni glavna, ne osrednja verska resnica o Mariji, ta je namrec, kakor vsi vemo, resnica o Marijinem božjem materinstvu. Velicina Marije je v tem, da je bila mati božja in da je tako stopila v krvno sorodstvo s samo sv. Trojico. Za to pa, da je bila Marija vredna nositi božjega sina, kot pravi cerkvena molitev, jo je Bog obdaril z izrednimi milostmi in privilegiji, ki jih ni bil delezen noben drug človek. Ti privilegiji kažejo, kako vzvrsena stvar je Marijino božje materinstvo, in razodevajo Marijino veličino vsak s svoje strani. Med te privilegije spada tudi Marijino brezmadežno spočetje.

V vidnem in nevidnem stvarstvu vladajo zakoni, ki po svoji naravi ne pripuščajo nobenih izjem. Tako imamo na primer v narodi fizicne zakone, ki jih naravoslovne vede odkrivajo in ugotavljajo; položil pa jih je v prirodu nje Stvarnik v uri stvarjenja. Ti zakoni so tako neizprosni, da je potreben poseben božji poseg v prirodu, da se napravi od njih izjema. Takemu izrednemu posegu božje moči pravimo čudež.

Tudi v nadnaravnem svetu, to je v svetu, kjer gre za zveličanje naših duš, veljajo posebni zakoni podobno kot v naravnem svetu. Eden takih osnovnih zakonov iz tega nadnaravnega sveta je zakon o izvirnem grehu in o vesoljnosti Kristusovega odrešenja. Ta zakon na kratko pravi, da se zaradi Adamovega greha ljudje rodimo na svet v izvirnem grehu in da zato vsi potrebujemo Kristusovega odrešenja in da se izvirnega greha očistimo z vih omadežujočih posledic. Zato je ona v polnem pomenu Brezmadežna.

Fizični zakoni v narodi so nespremenljivi. Le tu in tam se v milijonih primerih morda enkrat zgodi kaka prav redka, čudežna izjema. Bog namrec more v svoji vsemogočnosti poseči vanje. Kadar se to zgodi, človek ostrmi in, če ne taji Boga, v sveti grozi prizna: zgodil se je čudež...

Pri zakonih v naravnem svetu je torej možna kdaj kaka izjema, čeprav izredno redka in le čudežna, pri osnovnih zakonih v nadnaravnem svetu pa tudi takih čudežnih izjem ni. Božja svetost in volja jih ne pripuščata. Osnovni zakon nadnaravnega sveta, da je Kristus odrešenik vseh ljudi, zato ne more poznati prav nobene izjeme. Božje razodetje popolnoma jasno pove, da je z Adamovim grehom prišel greh na vse ljudi in da je zato bilo Kristusovo odrešenje potrebno za vse ljudi brez izjeme. Vsaka izjema bi nasprotovala vesoljnosti Kristusovega odrešenja. Milostjo, ki jo prejmemo po Kristusovem zasluženju s krstom. Tehten je ta ha že ob svojem spočetju.

Nam se pri krstu pač odpusti izvorni greh, ne pa vse njegove omadežujake zakon in izredno težka je njegova vsebina. Pod njim stoji vse človeštvo. joče posledice; Marija pa je bila obvarovana izvirnega greha in vseh njego-

Med Adamovimi potomci pa je bila tudi Marija. Ali je za to tudi za njo veljal zakon o vesoljnem Kristusovem odrešenju? Brez dvoma. Zakaj ta zakon, smo rekli, ne pozna in ne more poznati prav nobene izjeme. Tudi Marija je bila odrešena po Kristusu, kot smo drugi ljudje. Ali pa se je Marija tudi rodila z izvirnim grehom na duši, kot se rodimo drugi ljudje? To pa ne! Marijo je Bog zaradi zasluženja Jezusa Kristusa po posebni milosti in po posebni predpravi obvaroval madeža izvirnega greha že ob Njenem spočetju.

Drugi ljudje se rodimo na svet z izvirnim grehom na duši in se nam ta odpusti s Kristusovo milostjo pri krstu; Marija pa je bila po posebni božji milosti oziraje se na Kristusovo zasluženje obvarovana izvirnega gre-

Ena takih omadežujočih posledic izvirnega greha, ki ostane v nas tudi potem, ko se nam je izvirni greh sam že odpustil, je ta, da smo nagnjeni k slabemu. To je za nas vse in za vse ljudi izredno usodna posledica. Naša narava sicer ni popolnoma skvarjena, kot je učil Luter, pa tudi ni popolnoma dobra, kot hočejo mnogi moderni, ki nočejo priznati izvirnega greha in njegovih posledic, marveč je zaradi izvirnega greha ranjena in k slabemu nagnjena.

Edino Marija ni imela te posledice izvirnega greha. Samo njena narava (in Kristusova, ki je bila z božjo združena v eni božji osebi) je bila nagnjena k dobremu in je bila taka že prav od vsega početka njenega bivanja, zakaj Marija je bila obvarovana izvirnega greha in njegovih težkih posledic.

To je torej tista čudovita prednost in odlika Marijina pred vsemi ljudmi, ki nam jo dopovedujeta verska resnica in praznik o brezmadežnem spočetju bl. Device Marije. Samo Marija je bila deležna te prednosti in noben drug človek ne. Ta odlika je v nadnaravnem svetu nekaj tako izrednega, da največji katoliški bogoslovci več stoletij niso mogli doumeti, kako bi se dalo spraviti v sklad, da je bila Marija po Kristusu odrešena, čeprav ne bi bila imela izvirnega greha. Ker je zakon o vesoljnosti Kristusovega odrešenja popolnoma jasen, se za to niso upali trditi, da bi bila Marija brez izvirnega greha spočeta, čeprav so visoko mislili o Njej. Šele s časom se je pojasnilo, da je mogoče oboje spraviti v sklad tako, da je bila Marija odrešena, a na poseben način, tako namreč, da je bila obvarovana izvirnega greha in njegovih kvarnih posledic. S to pojasnitvijo so padle zadnje ovire in Marija je zažarela v popolni lepoti svoje brezmadežnosti.

Bog ni odlikoval Marije z izrednim privilegijem brezmadežnega spočetja brez tehtnega razloga; zato nam kaže ta privilegij, ki ga je Marija prejela zaradi svojega božjega materinstva v novi luči veličino te Njene funkcije. Bog je obdaril Marijo z vsem, kar se je njej, ki je bila Mati božja, spodobilo, se glasi osnovno načelo, ki ga postavlja bogoslovje, ko razpravlja o Marijinih odlikah. Kako nekaj velikega mora torej biti Marijino božje materinstvo, če se je Bogu zdelo primerno, da Marijo zarad injega obdari z izredno visokim privilegijem Brezmadežnega spočetja.

Zaradi svojega brezmadežnega spočetja ni bila Marija niti za trenutek pod oblastjo hudobnega duha, nikdar ni bilo v njej boja med dobrim in zlom, nikdar ni bilo v njeni duši najmanjše skušnjave. Bila je vedno čista, brez greha, brez nagnjenja v greh; vedno brez nevarnosti, da bi grešila. Vedno polna milosti. Zato je Marija, brez madeža izvirnega greha spočeta, najlepši vzor popolnega človeka. Vsi narodi so sanjali, kakšen naj bi bil popolen človek. Vsi so imeli svoje junake, heroje, ki so bolj ali manj uresničili njihov ideal popolnega človeka. Najlepši ideal takega človeka so si morda ustvarili stari Grki s svojo zamisljivo "lepega in dobrega človeka", ki naj bi bil po telesu lep in nravno dober. Toda vse te predstave daleč zaostajajo za krščanskim vzorom popolnega človeka, za Marijo. Vrh tega pa Marija ni le lepa misel, ni le lepa predstava, ni le lepa slika, marveč je bila živ, zgodovinski človek, ki je živel v določenem času in v določenem kraju. Marija je realiziran vzorni človek. Grški "lepi in dobri človek" je živel le v domišljiji. Marija pa je dejansko živela na svetu, kot živimo mi. Živela je vsa popolna, dobra, brez greha, polna nadnaravne življenjske energije. Marija žari pred vsem človeštvom v vsej lepoti svoje popolnosti in vabi vse ljudi k posnemanju. Ker je bila brez madeža izvirnega greha spočeta in je zato bila k dobremu nagnjena, je zares vzor, ki nam z vsem svojim življenjem sveti kot močna luč na naši življenjski poti.

Obračajmo se na svoji poti za tem vzorom! Čim bolj čutimo v sebi posledice izvirnega greha, tem bolj živo domotožje naj bo v nas po vzoru. Najhujša posledica izvirnega greha v ljudeh je trajno poželenje, kot pravi apostol Janez, namreč poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja. Od tega trojnega človeka najbolj ponižuje poželenje mesa, nebrzdana spolna strast. Da se to poželenje ukroti, je treba človeku veliko energije in lepega zgleda. Brezmadežna Devica predstavlja tako energijo in zgled, zato je čisto razumljivo, zakaj je Brezmadežna predvsem zavetnica duš, ki se bore s poželenjem mesa, zakaj je praznik Marijinega brezmadežnega spočetja tudi praznik krščanske čistosti, deviške in zakonske, praznik krščanskega zmagovanja duha nad mesom. "V tem znamenju boš zmagal". V znamenju Brezmadežne Device je zagotovljena zmaga nad mesnim poželenjem, pa naj je potreben še tako dolg in silen boj. Brezmadežna žari pred nami v polnosti svoje duhovne lepote in nas vabi k posnemanju.

Toda ali ni to preveč? Kako naj posnemamo Njo, ki je bila brez izvirnega greha in k dobremu nagnjena ter brez najmanjšega osebnega greha, mi, ki smo v grehu prišli na svet, ki smo k slabemu nagnjeni in ki grešimo

cev, material, šola. To je bilo čutiti posebno pri Jubilate. Stopnjevanje je le delno uspelo, kontrast med obema deloma pa je bil prehud (Tempo). Pri obeh skladbah je že opažen boj s snovjo, zlitost v en sam organizem.

Igrri na odru so k boljši simboliki, ki je v njej sami, okoliščine pridružile še drugo. Ali nismo bili na odru mi, naša begunska skupnost, ki hodimo za resnico, ki smo zavrgli rože udobja in vonja domače zemlje, okoli nas pa ropotajo bobni, bijejo zvonovi; vse to seka v našo zbranost med nami samimi, in včasih luč ne gori, včasih preglasno vpije gramofon...

Režiser je po pravici posvetil mnogo pozornosti izgovorjavi, vendar je najbrže pomanjkanje vaj v dvorani povzročilo, da se mnogočesa ni dalo razumeti. Tudi vršilka glavne vloge je imela to slabo točko, igra pa je bila odlična. Predvsem zaradi nje bi si želel takoj nato vso stvar še enkrat videti, a v majhni sobici. Ostali so uspeli v glavnih potezah.

Karakterizacija. Pri sultanu je bilo premalo humorja. Dobri vrtnar ni mogel pritegniti z glasom, vrtnar je bil malo "prenizek", le igralka samostanske sestre bi morala še delati, da bi zadelo dobrodušno preprostost, pa trdno varnost, pa še toliko dobrih črt sestre.

V mesecu
veselja prvo-
obhajancev.
21. nov. je
bil posvečen
za mašnika
sal. duhovn.
Polde
Kavčič,
doma iz G.
Radgone.
12. dec. bo
opravil slov.
prvo sveto
mašo v nav-
zočnosti
vseh vernih
Slovencev v
Cordobi in
okolici. Iz
B. Airesa bo
pohitel tja
č. g. Orehar
Anton in
tudi moški
oktet, da bo
poskrbel za
primerno
petje.

GODOVANJE. DRUŽABNA PRAVDA, ki je bila doma vsem poznana in je prinesla nekaj ognja tudi čez morje, je priredila domačo proslavo ob priliki godovanja in 50-letnice svojega idejnega prvoritelja č. g. ANDREJA KRIŽMANA, ki se nahaja v Ecuadorju. Slovesnost se je vršila na Paternalu z mašo pri šolskih sestrah in s skupnim kosilom pri živcu.

BEGUNJE NA GORENJSKEM. Nekdanja ženska kaznilnica, pozneje grozotna nemška mučilnica in po Hitlerjevem padcu komunistična strahovalnica se spremeni sedaj v šolo in kasarno za narodno milico, kar bi bilo to kot semenišče komunistične vere.

IG. Prebivalstvo izanskega gradu se množi in je bojda tam kakih 600 takih, ki okušajo, kaj pomeni svoboda po komunističnih nazorih. Grad je danes ena največjih ječ v Sloveniji in je v njej sedaj že mnogo komunistov zaprtih, ki imajo raje Stalina kot Tita.

LJUBLJANA. Srajca slabe kakovosti (tu bi stala \$ 15.—), stane na kupone 163 Din, brez kupona pa 600 Din (1 \$ je 10 Din). Cena živilom v prosti prodaji so narastle 400 in več odstotkov, plače so se znižale za 50 do 70 odstotkov.

SV. URBAN PRI PTUJU. Že ponovno smo slišali, da je komunistom na potu spovedna molčečnost in bi Jo Tito rad odpravil. Prav v tej zadevi so zapleli kaplana Stanka Lorberja v izdajniški proces radi napada na nekega komunista.

STRUGE NA DOLENJSKEM. župniku Francu Kralj so prepovedali učiti krščanski nauk. Že dve leti ni bilo prvega svetega obhajila.

VRHNIKA bi imela postati velik industrijski center. Sedaj grade velika skladišča. Za kaplana je nastavljen Ivan Merlak, letošnji novomašnik iz Logatca.

KRIŽ PRI KOMENDI. Partizani so l. 1944 porušili častitlivi grad in pri tem uničili mnogo umetnih slik. Gradu nihče ne misli popraviti. Sedaj je pa bojda bilo sklenjeno, da bodo iz zidov dobili 800.000 kosov opeke za zadržne domove.

PREVALJE. Nekdaj znana železna industrija je čisto propadla. Sedaj je začela zopet delovati mala tovarna za pile.

PLANINSKO DRUŠTVO. Na Doliču pod Triglavom je bila zgrajena planinska koča, ki je najboljše dostopna iz Trentske doline.

Pri **SV. TRESH KRALJIH** na Pohorju bo letos dograjen planinski dom.

DOLARJE V DOMOVINO. V Ameriki je izšla objava jugoslov. poslanstva, po kateri bi vsi, ki dobe dolarje, mogli te zamenjati tako, da dobe bone, s katerimi morejo po "vezani" ceni kupiti živila in obleko. Verjetno je ista odredba veljavna za vse dolarske pošiljke, torej tudi za to, kar se pošlje iz Argentine v dolarjih. Naj navedemo nekatere vezane cene. (proste so 4 krat višje):

Tkanine za obleko 220 din meter, za moške zimske plašče 360 din; volnene tkanine za moške 260, za ženske 135 din; narodno blago za obleke 35 din, koper flanela za obleke 49 din; kreton za perilo 35.50 din; zefir za srajce 43 do 45 din, vse za en meter; moški nizki čevlji 550 do 720 din, ženski nizki čevlji 540 do 700 din.

DUHOVNIŠKA IMENOVANJA NA ŠTAJERSKEM. Za župnika v VELIKI POLANI v Prekmurju je imenovan Hozedel Anton, ki je bil sedaj tam upravitelj. Za župnika pri SVETEM MARTINU v Rožni dolini je imenovan Kokošinek Janko, doslej tajnik v škofijski pisarni. Za župnika na Pertoči v Prekmurju je bil imenovan Pribožič Peter, doslej stolni vikar v Mariboru. Isti je istočasno imenovan za dekana dekanije Dravsko polje. Za kaplana v HOČAH je ostal doseďanjši začasni upravitelj Rudolf Gašparič.

BIRMOVANJE V CELJU. V Celju je bilo birmovanih 4. julija 1947 birmancev. Pri sv. Jurju je bilo 11. julija birmovanih 821 birmancev.

V CLEVELANDU so dogradili novo katedralo, posvečeno sv. Janezu.

V ANAGNI je umrl v 77. letu starosti kardinal SIBILIA.

dan na dan. Marijina duševnost je bila vse drugačna kot naša, njena milost neizmerna kot morje v primeru z našo kapljico, njena življenjska pot čisto drugačna kot naša. Marija je nedosegljivo lep vzor, ki ga pač občudujemo, toda kje in kako naj ga posnemamo? Ne, Marije posnemati ne moremo... Počasi, prijatelj, ni tako. Če se čutiš še tako zelo oddaljen od Marije, jo moreš in moraš posnemati v sodelovanju z milostjo božjo.

Vse naše prizadevanje za čednostno življenje ima le takrat smisel, če sodelujemo z božjo milostjo. Brez božje milosti namreč v boju za čednost ne zmoredmo ničesar. Naša naloga je, da sodelujemo z milostjo, ki nam jo Bog daje. In v sodelovanju z božjo milostjo nam je Marija nad vse vzvišen zgled. Marija je sodelovala z božjo milostjo na orjaški način. Res je, da je bila njena milost velikanska, toda vse mere in vsako domišljijo je tudi presegala Marijina pripravljenost za sodelovanje s to milostjo in njeno dejansko sodelovanje. Marija nikakor ni stala ob svoji milosti križem rok. Ne, kot gigant je hitela z milostjo po potu zveličanja. Praznik Brezmadežne nam jo kaže kot Devico Mogočno, ki se kot junak bori oborožena z milostjo. Nikar si ne predstavljajte Marije, ki sedi sredi svojih privilegijev in predpravic brez dela in prizadevanja. Marija ni bila taka. Marija je sodelovala z vsako milostjo božjo, ki ji je bila dana, na popoln način in vztrajno do konca. Tako si je služila novih milosti, in prav tako s temi sodelujoč zopet novih in novih. Božje milosti so zagrinjale Marijino dušo. Marija pa je vedno znova z njimi sodelovala. Marija je delala, trpela, molila, se neprestano vdajala v voljo božjo, stalno sodelovala z božjo milostjo, vse pa na izreden, silen, junaški način. Nihče razen Kristusa ni razvijal v življenju toliko energije kot Marija. Ne kličemo je v litanijah brez vzroka, da je kraljica spoznavavcev, devic, mučencev, apostolov. Marija je skratka najpopolnejši vzor krščanskega življenja ne le po svoji statičnosti, to se pravi po tem, kar je božja milost iz Nje naredila, marveč tudi po svoji dinamičnosti, po energiji, ki jo je Marija sama vložila v sodelovanje z milostjo božjo. Ali boš še rekel, da Marije ne moreš posnemati? Ali ni Marija upravičena pozivati nas k nosnemanju same sebe, ki je na tako silen način sodelovala z božjo milostjo? Ali nam bo še kdaj vstala misel, češ, Mariji je bilo lahko, ko je bila brez izvirnega greha spočeta in nagnjena k dobremu ter je imela toliko milosti, toda z menoj pa je drugače, ali nam bo še kdaj pravim, vstala taka misel, če pomislimo na energijo, s katero je Marija sodelovala z božjo milostjo, ter s to energijo primerjamo svojo lenobo, lagodnost in neresnost. Ali ne bi bilo bolj prav, če bi zardeli od sramu pred Brezmadežno in njenim heroičnim sodelovanjem z milostjo božjo. Milosti božje nam nikoli ne manjka, pač pa sodelovanja z njo. Kdor obnemore ob potu, je temu sam kriv, ker ni hotel seči p okrepčilu!

Brezmadežna je najlenši vzor človeka, dosti lepši, kot vsi drugi, kolikor so si jih ljudje zamislili. Marija je polnost nadnaravnega življenja, Marija je samo duhovno zdravje, polna milosti, sama nadnaravna energija. Noben človeški jezik ne more dopovedati, kako popoln in živ je ta vzor. Za to ni čuda, da vleče ta vzor k sebi plemenite duše kot silen magnet. Za Kristusom je Marija najmočnejša v nadnaravnem svetu.

Človeški vzori življenja le kažejo, kakšno bi življenje moralo biti. Vplivajo le z lepoto svojega zgleďa. Brezmadežna pa ne vpliva samo s svojim zgleďom, marveč ima še neko drugo lastnost, ki je noben drug vzor nima; to lastnost namreč, da nam nudi tudi sredstev, da moremo po vzoru živeti. Marija je po božji volji postavljena za srednico vseh milosti in njih razdelievalko. Milost pa je tista božja pomoč, ki nam omogoča, da moremo krščansko živeti. To milost na dobivamo po Mariji.

Brezmadežna je simbol utemeljenega upanja, da bo dobro zmagalo nad zlom. Mogočna Devica je z nogo strla glavo kači. Vsa je čista in vabi vse k junaški borbi za čistost. V svojem življenju je pokazala, kako je treba sodelovati z božjo milostjo, v kateri je vsa moč. Misel na Brezmadežno ni le lep opomin, marveč ie znamenje junaškega boja. Brezmadežna igra tudi v modernem svetu, tudi v življenju vsakega izmed nas, veliko vlogo. Nikar tega ne pozabimo! Z ljubeznijo se zatekajmo k Njej, pa nam bo zvesta pomočnica v boju in mogočna zavetnica pri Bogu.

CASA "BOYU"

OLAZABAL 2336 (pol kvadre od vogala Cabilo 2300)

Trgovina z urami, zlatnino, srebrnino in nakitom. Slovensko podjetje z lepo in okusno izbiro. — Popravila ur in zlatnine vestna in točna. Našim rojakom, slovenskim kupecem dajemo poseben popust.

Obiščite nas, da se prepričate!

Odprto vsak dan od 9. do 12.30 in od 15. do 20.

El Deseado de las Naciones

Nada hay ahora digno de condenación en aquellos que están en Cristo Jesús, los cuales no andan según la carne. Porque la ley del espíritu de vida, que está en Cristo Jesús, me ha libertado de la ley del pecado y de la muerte...

La sabiduría de la carne es muerte; la sabiduría del espíritu es vida y paz; por cuanto la sabiduría de la carne es enemiga de Dios como que no está sumisa a la ley de Dios, ni es posible que esté. Los que viven según la carne no pueden agradar a Dios... Si el Espíritu de aquél que resucitó a Jesús de la muerte habita en vosotros... el que resucitó a Jesucristo... dará vida también a vuestros cuerpos mortales... Así somos deudores no a la carne, para vivir según la carne. Porque si viviréis según la carne, moriréis; mas si con el espíritu hacéis morir las obras de la carne, viviréis...

... Así las criaturas todas están aguardando con gran ansia la manifestación de los hijos de Dios. Porque se ven sujetas a la vanidad... con la esperanza de que serán también ellas mismas libertadas de la servidumbre de la corrupción, para participar de la libertad y de la gloria de los hijos de Dios, porque sabemos que hasta ahora todas las criaturas están suspirando y como en dolores de parto (Rom. cap. 8).

Estas palabras de San Pablo son a la vez expresión de las ansias de la humanidad y criaturas por el advenimiento del Redentor y síntesis de los frutos de la vida de Jesucristo.

El mundo vegetaba hasta entonces desquiciado. Como un enfermo que desconoce su enfermedad, reclama angustiadamente algo que él mismo no sabe definir, así anhelaba el hombre al "deseado de todas las naciones", que nombraron los judíos "Mesías".

Las mitologías de casi todos los pueblos, las religiones y poesías, reproducían el sentimiento del advenimiento.

Ha llegado por fin la plenitud de los tiempos y la espera se vió cumplida en la Noche Buena cuando los ángeles anunciaron: "Gloria a Dios en las alturas y en la tierra paz a los hombres de buena voluntad..." Esta noche nació en Belén el Redentor que es Cristo Señor".

Todos que acudieron confiadamente al pesebre y todos que acuden agradecidos a Jesús y a la Iglesia desde entonces, comprueban la realidad de la Redención.

Pero no todos han oído el evangelio con palabras bastante evidentes. Si bien hay mayormente propia culpa, cuando la indiferencia se debe a la dejadez, sensualidad e ignorancia, sin embargo anida en todo corazón ese anhelo tan arraigado, que nada puede eliminarlo.

Mientras los creyentes, los de buena voluntad, acuden a las fuentes de la Revelación y a la Iglesia, se esfuerzan los otros en la busca de cualquier invento humano o engaño infernal, fabricando religiones falsas, apariciones misteriosas y supersticiones. Cualquier cosa extraordinaria les parece más digna de su interés que el evangelio mismo.

Dado que hay siempre un buen número de gente que no tienen toda la culpa en su alejamiento de la Iglesia, interviene a veces Dios positivamente para atraer a esos hijos pródigos y ovejas perdidas.

Son las apariciones de María Santísima, milagros y acontecimientos llamativos, cuya misión es indicar el camino hacia Jesús.

Y más aún. Cuando estos sucesos extraordinarios no bastan, y debido a la perversión del corazón humano, tan inclinado hacia el mal y tan indiferente para el bien, acontece así frecuentemente, interviene directamente Jesús mismo, como vemos en la revelación del Corazón Divino.

En estos últimos años, en vista de la fe tan decaída, apareció otra vez la Virgen, primero en Fátima, luego

en varios lugares, pero el mundo no tomó en serio sus amonestaciones. Otra vez intervino Jesús mismo en Heede en Alemania y, si se comprueba como cierto, también Argentina tiene su papel en los planes de la misericordia y justicia divina. Hay muchos comentarios acerca de la aparición del Buen Pastor a una niña en Villa del Rosario (Chajari) en Entre Ríos.

Será o no cierto lo que se cuenta, por cierto que el interés, que llama esa noticia, es una prueba más de que el hombre no puede sustraerse al llamado del infinito, de la eternidad, a donde nos encaminó Dios.

Nosotros que tenemos la fe viva, si bien nos agradecería comprobar la revelación dogmática con algunas manifestaciones nuevas, no necesitamos de ellas. Nos bastan los milagros evangélicos y los dos mil años de la historia del cristianismo. La llave de la felicidad ya la poseemos.

Para que el tesoro de la fe no nos resulte sin provecho, es necesario hacer de vez en cuando revista de las riquezas que contiene, ya que aquél que ignora lo que posee, no puede usarlo.

En el tiempo del Adviento es pues bien oportuno evocar los puntos principales que contiene el hecho de la Redención, por lo cual resumiremos los siguientes, que hallamos condensados en el capítulo octavo de la epístola ad Romas de San Pablo:

1. Jesucristo nos ha librado del pecado;
2. El que resucitó a Jesús, dará inmortalidad también a nuestros cuerpos mortales;
3. La sabiduría de la carne es muerte, la sabiduría del espíritu es vida y paz;
4. También las criaturas, no sólo el hombre, necesitan la redención.

JESUS NOS REDIMIO DEL PECADO Y MUERTE

La herida más fatal, que afectó al hombre, no son los malestares físicos, sino los que afectan su voluntad e inteligencia, llevándolo a aquélla "sabiduría carnal" que es muerte para todo lo sublime. Guiado por la sabiduría carnal, el hombre se aferra a la vida terrena, considerando sus placeres como el único objetivo digno. Empujado por su mezquino interés egoísta, que es el único resorte de la sabiduría carnal, no admite más ley que la de su gusto. No tomando en cuenta a los demás hombres es lógico que han de crearse conflictos, ya que los intereses inevitablemente han de cruzarse. Para evitar esos choques la misma sabiduría carnal impulsó al hombre a inventar la ley que regularice las relaciones sociales según los códigos sancionados por el látigo, calabozo, multa y muerte a veces.

Pero ¿cumplirá el hombre tal ley por sola consideración del prójimo? ¿No buscará el modo cómo burlarla y anteponer sus gustos a los derechos ajenos? ¿Tendrá voluntad de renunciar a sus inclinaciones perversas?... Trágicamente vemos que así sucedió a través de la historia humana. A pesar de los mayores y más sinceros esfuerzos de los próceres de la humanidad mejor intencionados, el hombre no pudo hallar el camino de la felicidad. Al pecado y la muerte nadie pudo ni explicar ni vencer definitivamente.

Jesús lo hizo. Nos libró de la esclavitud del pecado y de la muerte. El pecado es esclavitud, si bien en el momento de cometerlo el hombre fácilmente lo olvida, deslustrado por el placer. Aunque aquellos que gozan de buena salud y de bienestar material, entregados a sus vicios a veces por varios años no sienten sus cadenas, el terrible despertar que les revelará su horrible situa-

ción no tardará. Si no antes, cuando enfrente la muerte, comprenderán de que su vida ha sido esclavitud.

Jesús nos libró del pecado, primero pagando nuestras deudas con su pasión. El es el "Cordero de Dios que quitó los pecados del mundo", segundo porque sanciona la ley que nos preserva del mal camino y nos lleva por el bueno y finalmente brindando nos su ayuda mediante la gracia, para poder triunfar contra la tentación.

Si bien no nos quitó las inclinaciones hacia el mal, nos dió estímulo y fuerza para combatir el pecado—detestable traición contra Dios, su propia felicidad y derechos ajenos— y buscar el caminito angosto, espinoso y escarpado de la virtud que lleva a la dicha vida

No eliminó la muerte del cuerpo, pero la convirtió en el acto sublime del traslado a la felicidad eterna. La muerte, tan temible para el hombre carnal, nos significa fin de pruebas, luchas, peligros, dolores e inseguridades, para trasladarnos allá, donde nos espera el premio por los sacrificios y fidelidad en la vida terrena.

JESUS DARA LA VIDA ETERNA A NUESTROS CUERPOS MORTALES

Esta vida, este cuerpo, es la semilla para la eternidad. Como de la semilla brota nueva planta y rinde múltiple fruto, así sucede también con nuestra vida mortal. Consumirse en el cuerpo mortal y placeres carnales es lo mismo que consumir la semilla en lugar de hacerla brotar para rendir múltiple cosecha.

El cuerpo es sólo instrumento del alma; es como el caballo para el jinete. El caballo debe servir a las órdenes del jinete y no al revés. El cuerpo debe sujetarse al alma, para que ambos lleguen felices al destino. Proceder de otro modo significa alejarse del destino eterno y merecer castigos por trastornar los planes de Creador.

Jesús mismo quiso pasar en su propio cuerpo humano todos los grados de dolor físico y sufrimiento moral. Expiando así nuestros pecados y santificando el dolor y sufrimiento nos inspira desde la cruz también el consuelo y el valor para los momentos difíciles. Y cuando llega el supremo instante, de despedirse de todo lo querido, el creyente besa al crucifijo y entrega su alma a Dios; asistido por la María repite las palabras de Jesús: "Padre, en tus manos encomiendo mi espíritu".

En tales condiciones, la muerte no es "quiebra de la existencia" sino la despedida con un "hasta luego en el cielo", es el supremo momento para el cual nos preparamos toda la vida, que, en la luz de la fe, no es otra cosa que la morada en la sala de espera donde se aguarda la ansiada palabra: "¡Pase! ¡Ven, siervo bueno y fiel!"

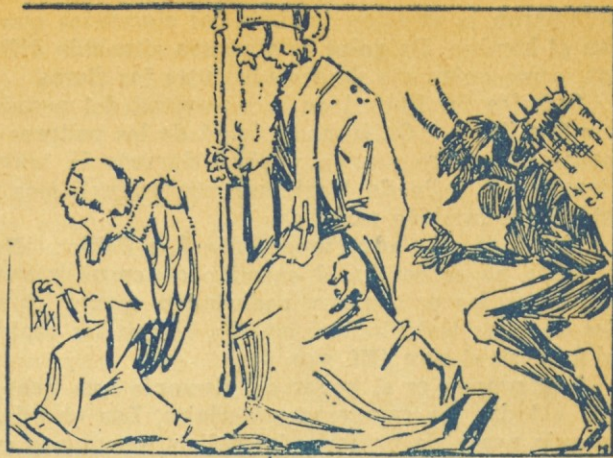
Sólo en la luz de la fe adquiere la vida terrena un sentido, pues precindiendo de la eternidad: las desigualdades, los abusos, las injusticias, los malestares, los contratiempos, las enfermedades y la muerte misma, son absurdos sin explicación cuerda.

Jesús dió también valor imperecedero a las actividades humanas, ya que todo lo que uno hace al prójimo en nombre de Jesús, tendrá su correspondiente premio en la eternidad.

El creyente no ha de perder jamás de vista el grandioso espectáculo del juicio final, según las palabras de Jesús: "He tenido hambre y me habéis dado de comer... pues cualquier favor que habéis hecho a alguno de mis pequeños, conmigo lo hicisteis" (Mat. cap. 25).

Así asegura Jesús la eternidad, no sólo a nuestra alma y cuerpo, sino premio eterno también a nuestras obras, gloria por las humillaciones y retribución por los sacrificios.

dijo Jesús anunciando la realización de la profecía de

MIKLAVŽ bo prišel 12. decembra. Pridne otroke bo odaril poredne pokatal, odrasle pa lepo podučil.

SAN NICOLAS trae regalos para repartirlos el 12 de diciembre a las 15 hs. en Azcuénaga 164.

LA VERDAD O S HARA LIBRES

Isaías: "El pueblo que andaba entre las tinieblas, vió una gran luz: amaneció el día a los que moraban en la sombría región de la muerte" (Is. cap. 9).

Luego de miles de años de búsquedas y tentativas para hallar la solución a los enigmas que atormentan al hombre, la sabiduría de la carne fracasa. Pilato, juez y vocero de la humanidad desorientada al verse obligado a enfrentarse con Jesús, se encoge de hombros diciendo: "¿Qué es la verdad?" como para decir "no existe". Y el hombre moderno, luego de haber apostado del Evangelio y renunciado a la Verdad de Jesús, vuelve a las tinieblas de su propia sabiduría carnal, atrincherándose detrás del termino "ignoramus el ignorabimus" (ignoramos y seguiremos ignorando).

Dado que las pasiones e impulsos naturales arrastran al hombre fatalmente hacia abajo, alejándolo de la espiritualidad y sumiéndolo en la materia, lo dejan sin punto de apoyo para triunfar definitivamente contra el error y vicio. Con la luz de la palabra de Jesús empero, podemos disipar las tinieblas y doblegar la rebeldía de la carne.

Estéril es el empeño de los sociólogos y legisladores, para equilibrar la vida social y para consolidar la familia sin el programa social del "Padrenuestro" y de "las ocho bienaventuranzas".

"Quien cree en mí tiene la luz de la vida", así afirma Jesús y el evangelista San Juan comenzó las magnificas palabras, que debe conocer todo hombre que se considera pensador: "Todos los que le recibieron (a Jesús), dióles el poder de ser hijos de Dios, a aquéllos que creen en su nombre, los cuales no nacen de la sangre, ni de la voluntad de la carne, ni de querer del hombre, sino de Dios" (Juan 1 cap.).

No sólo la verdad que aclara todas las oscuridades, sino también la sublime dignidad de "hijos de Dios" nos proporciona la venida de Jesucristo, elevándonos desde el nivel carnal a la altura espiritual. Así queda vencida la sabiduría de la carne mortal que es vanidad, amor propio y sensuaidad. Así se impone la alegría espiritual y la paz en el Espíritu Santo, que llevan a la vida eterna.

TODA LA CREACION SUFRE BAJO LA MALDICION

Por si sola produce la tierra por doquier espinas y zarzas. Toda la creación cayó bajo la esclavitud del maligno. Al negar Adán la obediencia a Dios, se rebeló la creación contra el hombre, indigno ya de la situación sublime del dominio indiscutido. A la par que se rebelaron los instintos carnales y potencias espirituales

renunciaron la sujeción también los elementos que rodean al hombre. De golpe se creó una situación difícilísima, como quien cae desarmado entre las fieras.

“¿Quién me librará de la esclavitud del pecado?” gime San Pablo. ¿Quién nos salvará de los peligros que amenazan nuestro cuerpo y alma durante la travesía a través del valle de lágrimas? nos angustiamos con justa razón también nosotros.

Nos hace otra advertencia más San Pablo: “Nuestra lucha no es contra el enemigo de carne y sangre sino contra los príncipes y podestades, contra los ángeles de estas tinieblas del mundo, contra los espíritus malignos en el aire (Ef. cap. 6).

Tan grande es el poder del demonio que tiene sujetas a todas las creaturas materiales. Las obsesiones, la magia negra, la brujería, la malicia demoníaca en el hombre, sorprenden sólo a quien no sabe el alcance del poder infernal sobre el mundo. A los entendidos no sorprende el hecho de tantas religiones falsas y fenómenos misteriosos. El demonio esencialmente aspira al trono en el altar, desde el cual busca desplazar a Dios verdadero. Dios lo permite porque el hombre debe pasar por la tentación para salir afirmado en la virtud y merecedor del premio.

Por el mismo motivo, permite Dios al demonio cierto poder sobre las creaturas. No es cuento sin sentido aquello de los tesoros que reporte el demonio como precio por apostatar de Dios. No es sin razón ontológica profunda el hecho de que no hay invento grandioso humano, del cual no llegue a apoderarse el demonio para la perdición de las almas. Los explosivos, la electricidad, la radio, la fuerza atómica, la prensa, el cine... que magníficos favores rinden mientras sirven a la verdad y justicia para el bien de la humanidad. Sin embargo son usados incomparablemente más para arruinar, que para beneficiar al hombre.

He aquí la trágica verdad, de que toda la criatura gime bajo el peso de la maldición, ansiando también ella la redención.

Hasta la médula misma de todas las cosas creadas, alcanza el poder del demonio. Como el hombre necesita

el agua bautismal para librarse del poder del demonio, así se necesita la bendición de todas las cosas en nombre de Jesús, para que sean de uso útil para el alma inmortal.

La Iglesia tiene una infinidad de bendiciones para todos los objetos posibles y además ofrece a los fieles el agua bendita para rociar con ella no sólo su frente sino también los objetos y animales.

Donde hay gran fe, fiel cumplimiento de los deberes, oración y fidelidad a los mandamientos, queda paralizada la actuación demoníaca. Pero el pecado, especialmente la maldición, fraude, lujuria y asesinato la fomentan.

Jesús triunfó sobre el demonio. En nombre de El hemos de empezar, hacer y terminar todas las cosas para gozar del beneficio obtenido por El.

Para contrarrestar los efectos de la maldición tengamos provistas nuestras casas con el agua bendita y símbolos religiosos. Siempre debemos estar armados con algún objeto bendecido, como rosario, crucifijo o medallas de los cuales el demonio tiene miedo.

Claro que todos esos objetos surten efecto sólo si vivimos santificados por la oración, mortificación, la recepción de los sacramentos y santificación de los domingos y fiestas. Jesús insistió especialmente que ciertos demonios no pueden expulsarse sino con el ayuno y oración. También no ha de perderse de cuenta de que el demonio, una vez expulsado, no deja de insistir en su regreso. “Vigilad y rezad para no caer en la tentación”.

Jesús nos armó de todos los elementos que necesitamos, para sustraernos al poder del demonio y salvar nuestras almas para el cielo.

Quien entiende estas verdades, quien sabe y quiere aprovechar los beneficios que nos ofrece Jesucristo Redentor, no se acobarda en las horas de dolor, no flaquea en los momentos de tentación, no sucumbe al error, no cede a la presión, no tiembla delante de la muerte sino que armado con la luz de la Verdad camina seguro y gozando de la paz a través de las confusiones, tinieblas y muerte hacia la felicidad de la Vida eterna.

ZNAMENIT KOLEGLJ EINSIEDELN v Švicí je praznoval letos stoletnico obstoja, medtem ko je svetišče tamkajšnje opatije praznovalo tisočletnico. K slovesnosti so prišli bivši gojenci kolegija, katerih mnogi zavzemajo visoka mesta v Cerkvi ali državi. K zaključku slovesnosti se je podal tudi milanski kardinal Schuster.

V POZNANJU na Poljskem je umrl svetovnoznani prirodoslovec Adam Wodzicko, član poljske in mnogih tujih znanstvenih akademij. Bil je redni profesor Poznanjske univerze.

MOGOČNE VERSKE MANIFESTACIJE so se vršile v Koelnu ob priliki praznovanja 700-letnice tamkajšnje katedrale. Slovesnosti so se med drugimi udeležili kardinali: Faulhaber, Griffin, Suhard, Innitzer, Frings. Papež je poslal posebnega delegata kardinala Micara, sam pa je naslovil nanje po radiju v nemščini lep govor.

MEDNARODNI RDEČI KRIŽ je 20. avgusta imel kongres v Stokholmu. Glavni predmet razpravljanja na kongresu je bila potrditev mednarodne pogodbe o zaščiti civilistov v časih vojn.

ONU, ekonomski odsek poroča, da je svetovna produkcija na polju poljedelstva, rude in industrije preseгла za 5% produkcijo iz leta 1938.

RUSI so zaprli svoje konzulate v USA, obenem pa odslovili ameriške konzule s svojega ozemlja.

CEYLON je doživel v avgustu verske manifestacije, kakršnih ta otok še ne pomni in to ob priliki marijanskega kongresa. Podobni kongresi se vrše po vsem svetu v namenom, da bi od Materke božje izprosili mir.

V SALZBURGU so začeli s tedni, za višjo kulturo. Ti tedni hočejo na znanstven način, toda življenjsko študirati probleme, ki zanimajo današnjega človeka.

SV. JOZEF CALASANZIA je sv. oče proglasil za zavetnika krščanskih ljudskih šol. Calasanzio je ustanovil Red pobožnih šol, ki ga imenujejo tu “Escolapios” in imajo v Argentini mnogo zavodov.

SANTIAGO DE COMPOSTELLA obhaja letos svoje sveto leto. Ob zaključku mogočnega romanja, katerega se je udeležila celotna španska mladinska KA, je papež po radiju imel na romarje pomemben nagovor. Tudi slovenski romarji so tvorili skupino v procesiji in je bila v spremodu tudi naša trobojnica. Ta in grb sta vidna v svetišču med insignijami vseh narodov.

APOSTOLSKI NUNCIJ na Irskem, Paskal Robinson, je umrl 28. avgusta.

APOSTOLSKI MISLONARJI so se morali vrniti z otoka Chirofotu na ukaz sovjetske vlade, ki ima v posesti ta otok.

V AMSTERDAMU NA NIZOZEMSKEM se je vršil mednarodni filozofski

kongres, katerega se je udeležilo 21 narodov: manjkali sta Poljska in Rusija.

AMERIKANCI so na poziv grofa Bernadotte-ja, posredovalca UNO-ja v palestinski vojni, poslali tamkajšnjemu prebivalstvu velike količine hrane.

PATER GEMELLI, rektor Katoliške univerze v Milanu, je bil imenovan za častnega doktorja teološke fakultete v Salzburgu. Poleg avstrijskih univerz je promociji prisostvovala tudi pariška univerza.

NEMSKA SOCIALNO DEMOKRATSKA STRANKA je objavila “belo knjigo” na 120 straneh, kjer popisuje zločine, ki jih Rusi počno v svoji zasedbeni coni. Knjiga imenoma našteva tisoče in tisoče žrtev komunističnega terorja.

SKAVTI 12 različnih narodov so poromali k Asiškemu Ubožcu v Assisi.

MAC DOUGALL, vojni dopisnik United Press v šanghaju je postal duhovnik.

TRŽAŠKI ŠKOF SANTIN poziva svoje vernike, naj darujejo denar za bogoslovno semenišče, ki ga namerava graditi. Treba bo 100 milijonov lir. Prvi mesec so nabrali 5 milijonov.

V ŠPANJI so 9. julija obhajali stoletnico smrti slavnega katoliškega filozofa in teologa J. Balmesa.

KATOLIČANI NA JAVI so začeli z julijem tega leta izdajati svoj dnevnik Hidoep (življenje).

ZLATI JUBILEJ OČETA SLOVENSKEGA IZSELJENSTVA PREČ. P. KAZIMIRJA ZAKRAJŠKA

4. septembra letos se je v Lemontu vršila slovesnost, katera pomeni mnogo za vse slovenske izseljence. Ta dan je 50. obletnica, odkar je preč. P. Kazimir Zakrajšek vstopil v frančiškanski red.

Rojen je bil v Preserju pri Ljubljani in po delu božje previdnosti poslan in šole. Nace Zakrajšek je bil mladee poln ognja, zato kar niso ljudje hoteli verjeti, da se je odrekel svetu, in vendar je bilo res, da je stopil v frančiškanski samostan, kjer je dobil ime Kazimir.

Svoje študije je nato nadaljeval v Gorici, kjer je obolel na jetiki, a v Kamniku se je pozneje okreplil.

Prav tedaj je bila v Ameriki silna potreba slovenskih duhovnikov. Slovenski frančiškani so se zavzeli za sobrate in P. Kazimir je tudi pohitel čez lužo, kjer je spoznal potrebe Slovencev v tujini in od tedaj je živel ves posvečen dušnim potrebam izseljencev. Ustanovil je verski list "Ave Marija" in "Glasnik Sreca Jezusovega".

Trdo je bilo njegovo delo, a Bog ga je blagoslovil. On je postavil temelje slovenskemu frančiškanskemu komisarijatu v Lemontu pri Mariji Pomagaj, kjer je zrastle versko središče Slovencev. Tam se vzgaja frančiškanski naraščaj, tam imajo svoje središče slovenske Šolske sestre, tam so ameriške Brezje.

Izseljeniške potrebe Slovencev med obema vojnama so klicale P. Kazimirja v domovino, kjer je organiziral Rafaelovo družbo, potom katere je neprecenljivo veliko storil za izseljence v vseh deželah in je živo čutil vedno tudi z Argentino. Na njegovo pobudo sta pohitela v Argentino č. g. Kastelic in č. g. Hladnik ter v Montevideo č. g. Doktorič. Med tem ko je župnikoval pri Svetem Krištofu v novi fari sv. Cirila in Metoda, je ves živel tudi za Slovence v izseljeništvu.

Prišli so grozni časi zadnje vojne. P. Kazimir je bil ameriški državljani, zato so ga morali nacisti pustiti od doma. Komaj mu je uspelo priti čez mejo in on je prvi prinesel grozne vesti o dogodkih doma. Te grozote so ga bridko strle. Treba je bilo dolgo časa, da se je spet opomogel. Letos je doživel svoj zlati jubilej in naj mu bodo izrečene čestitke tudi v "Duhovnem življenju", kateremu je bil velik dobrotnik in naj mu bo tudi izrečena tu zahvala Slovencev v Argentini za vso ljubezen, s katero je mislil nanje in za vse, kar je zanje storil.

Tudi novodošli rojaki, katerih je doslej prišlo že 4000, so dolžni zahvalo P. Zakrajšku, kajti njegovemu delu za izseljence se imajo zahvaliti, da je bilo mogoče v Argentini izpeljati rešilno akcijo za pomoč slovenskim beguncem.

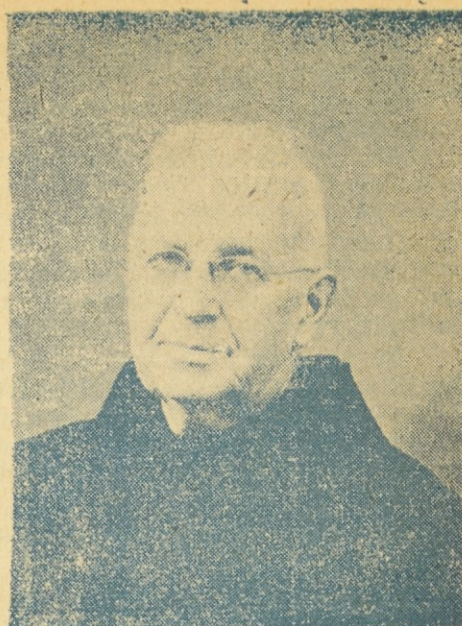
Govor škofa dr. G. Rožmana na zlatem jubileju P. Kazimirja Zakrajška v Lemontu, 5. septembra 1948.

4. septembra je minilo 50 let, od kar se je mladi frater Kazimir na Trsatu, v častitljivi baziliki Marijini, s svetimi obljubami ubožstva, devišstva in pokorščine vključil v prvi red sv. Frančiška, da bi v tem redu Bogu služil zvesteje, dosegel višjo popolnost in več dobrega storil za sv. Cerkev in zveličanje duš. Pač ni slutil tedanji mladi, živahni klerik, kako veliko polje mu bo Gospod odprl, da se v njem loti dela, včasih kot vihar, vendar pa za duše, za Cerkev in za Boga — saj je končno v Družbi sv. Rafaela obsegalo skoraj vso zemljo, vse dežele, kjer le prebiva kakšen naš človek.

V senci žalostne gore preserske je naš jubilar zagledal luč sveta, ob svetišču Marije sedemžalostne je rastel — in to je že z mladega njemu vtisnilo poseben pečat: ljubezen do Marije in mnogo bridkosti in križev življenja. Mati žalostna ga je po svojih potih vodila.

Ne bom opisoval teh potov, — zameril bi mi gospod jubilar — le na to vas spomnim, kar vsi veste: Marijin

El Rev. P. Kazimir Zakrajšek, franciscano, celebró en sept. 50 años de sus votos religiosos. Gran parte de su apostolado dedicó a los emigrantes eslovenos, des-parramados por Europa y America. Ahora vive en Lemont USA, donde tienen su sede la Provincia Franciscana y las Hermanas Educacionistas de USA, gracias al celo y espíritu provisor de P. Zakrajšek.

slovenski list tukaj v Ameriki "Ave Maria" je ustanovil. Že 40 let širi pravo versko življenje in mišljenje, ljubezen do Marije in z njo odbija napade peklenske kače, ki skuša duše pogubljeni in s seboj v peklenko brezno vleči. Mnogi osiveli sodelavci njegovi vedo, koliko težke in bridke borbe je bilo, da, kakšno nerazumevanje so naleteli tam, kjer so pričakovali pomoč in sodelovanje. Žalostna Mati — ga je vodila in peljala tudi pri tem prepotrebem delu po svoji poti.

Ameriške Brezje, podoba Marije Pomagaj, drag spomin iz domovine, samostan lemontski, lepi veliki načrt kolegija, semenišče in samostan v Lemontu — vse to je zvezano z imenom patra Kazimirja — in bo ostalo.

Pa glejte zopet pot žalostne Matere Marije! — Ni doživel uresničenja vsega, kar je zamislil.

Tako vodi Marija človeka, da ni v nevarnosti, da bi sebi in svojim zmognostim in svojim spretnostim pripisoval uspehe, ako bi vse dosegel, kar je zamislil. Marijina pot, po kateri je sama hodila, je pot dela, truda, ponižanja, bridkosti in križa, — uspeh pa je Gospodova stvar. On ga daje, kadar je njemu prav in takega, ki je najbolj v božjo slavo, ne pa takega, kakor si ga mi zamislimo in doseči želimo.

Zadnje delo v stari domovini je bilo nova župnija in cerkev sv. Cirila in Metoda. In prav zadnje delo njegovo v tej cerkvi je bil krasen in zelo učinkovit oltar Žalostne Matere Božje. Na temnem podnožju iz črnega kamna iz njegovega rojstnega kraja je bil marmornat kip sedeče Žalostne Marije, ki drži mrtvo truplo svojega Sina v naročju. Vedno je kaj ljudi, zlasti mater, pri tem oltarju na kolenih, ki iščejo pri Žalostni Materi tolažbe in odgovora na najtežje vprašanje življenja: zakaj moramo trpeti in kako naj trpimo, da bo Bog v nas prej dosegel svoje svete namene.

A glejte, zopet je moral pot Marije sedem žalosti nadaljevati. Namesto, da bi svoja poslednja leta živel med svojimi farani, da bi jih v teh sedanjih obupno težkih časih ob oltarju Žalostne Matere tolažil, dvigal, jim vlival pogum in jih skozi viharje trpljenja in krvi vodil v srečno večnost, ga je Marija peljala iz domovine zopet tu sem, in njemu in njegovim vernikom vzela tisto tolažbo, ki bi jo imeli v skupnem prenašanju sedanjih težav, — tako da ni človeške tolažbe, ampak samo Marijina tolažba, ker vsaka človeška tolažba je sedaj preslaba, preplehka, le tolažba One, ki jo kličemo "Tolažnica žalostnih", je močna in sladka dovolj, da vzame tudi sedanjemu, doslej nepoznanemu trpljenju težo in grenkobo,

Čudovita pota Marijina! Kako čudovita, dasi težka, vendar prepletena s sladkostjo Marijine ljubezni, — od Trsata pred 50 leti do Lemonta, ameriških Brezij, — čudovita pot ob Mariji — Kako se ne bi zdaj vsi skupaj z zlatim jubilentom Mariji zahvaljevali! Da, združili bomo svojo zahvalo in svoje prošnje: Hvala Ti, Mati žalostna, da si svojega izvoljenca vodila po svoji poti doslej, po poti trpljenja, — vodi ga še nadalje po poti svoje velikonočne radosti! — Prosimo za svoje stiske, nadloge in potrebe. Vsak ima svoje, kar prinaša sem k Mariji Pomagaj.

Pa ne ostanimo le pri svojih lastnih osebnih težavah, — seveda so nam najbližje, zato se nam zde najtežje, — razširimo svoje prošnje in molitve na vse velike in važne potrebe Cerkve in človeštva, kakor želi papež Pij XII., ki nas vabi, naj se pridružimo njegovim trem velikim prošnjam k Mariji:

1. Naj sprosi od svojega Sina najbogatejših milosti vsem udom njegovega skrivnostnega telesa, sv. Cerkve.
2. Naj kakor v preteklosti tudi zdaj Cerkev božjo s svojo učinkovito priprošnjo varuje in brani.
3. Naj Cerkvi in vsemu človeštvu izposluje od Boga vendar enkrat mirnejše čase.

Če namestnik Kristusov tako zelo vabi vse vernike, da v sedanjih časih pomnože svoje molitve, potem moramo verovati, da je sedanji čas čas molitve, da sprosimo po Mariji od Boga, da bo postal ta čas za vse tudi čas milosti. Posebne pomnožene molitve so pogoj, da bo svet deležen tudi posebno velikih in močnih milosti.

Zato se hočemo združiti z gospodom jubilentom v molitvi in daritvi za vse te velike namene in tako bomo po svojih močeh pripomagali, da bo sedanja doba res doba molitve in iz molitve doba milosti za vse ljudi.

NA VELIKO MESO V TURNIŠCI (pisano avgusta 29.). "Processije z dalešnji krajev so prišle že v soboto (14. avg.). Drugo zajtro na svetek so prihajale neprestano do 10. ure. Ob 10 začnejo z evangelijem in predgom pred cerkvijov. Te so prišli mimo z avtom, ka so cigeo vozili i žalili našega Gospoda Jezusa. Ne vupam vsega pisati. Predgo so meli naš mladi duhovnik, Berden po imeni, doma s Kobilja. Pred i po predgi i med svetov mešov je igrala godba svete Marijine pesmi. Vmes je bilo čuti preklinjanje par komunistov, ka so čigeo vozili. Ve so mladoga Berdena odpelali pa našega kaplana tudi. Zdaj so samo eden mladi duhovnik tu, ka so lani prišli. Espreš (dekan Jerič) so pa se dve leti zaprejeti. Dosta bi ti pisao, pa se ne vupam..."

ZA PŠENICOV I KRUMPLI JE ŽIVINA prišla na red. Oddaja živine se že vrši po celom Prekmurju. Kmeti morejo živino pripelati na določena mesta, tam komisijsa pregledne, ocepi i prek zeme. Kmet dobi za to nekaj penoz i bone tak kak je komisijsa določila.

GORNJA LENDAVALA. Zidanje Zadružnoga doma ide li nekak pomali. Zdaj so opet določili, ka more biti dogotovljen 29. novembra.

MLINARSKO MERICO morejo mlinari tudi na državo prigrasiti i prek dati kak določijo. Ravno tak mlaci so ne gospodari nad siljom, ka so ga zaslužili pri mlačvi.

5 BISTRICANOV V VOZI. "Tak po priliki sam zvedo, ka je v Gradci več naši dečkov zapreti. Šou sam, ka bi pogledno. Ven sam dobo, ka je tam med drugimi pet dečkov iz čerensovske fare v vozi. Lani (1947) meseca majuša so prišli prek meje z orožjom. Pred tem sose v domačem kraji skrivali pred komunisti. Kda jim je tam že prevročé bilo, so bežali prek meje. Orožje so skrili i se javili angleški komandi (angleška zona v Avstriji). Želeli so priti v taborišče. Med tem je pa zvedo za nje nekš avstrijski komunist i je šou naznanit, ka majo skrito orožje. Posledica je bila, ka so je angleške oblasti obsodile na dve leti voze. Tak so siromaki že 14 mesecov v vozi.

KAMENJE PRI VIPAVI. 28. jul. je bil zakopan Albin Vodopivec, slaven komunist, in je bil seveda zato deležen tudi komunističnega pogreba. študiral je v Idriji in iz narodnih razlogov zašel v rdeče vode. Pod Musolinijem je bil zaprt 7 let; tudi v španiji se je boril za Stalina. Na dnu je pa vero le ohranil se protivil, a slednjič so mu željo le izpolnili. Nato je takole rekel: "Pred

V Mežici je 11. sept. zaspala v Gospodu

†CILKA KNEZ rojena **STOPAR** Tukaj zapušča sestro Julijano por. Škerl. Maša za rajno bo pri sv. Rozi 12. dec. ob 12. uri.

KAL PRI KANALU-ZABRDO.

JOŽEF MAVER in sin Franc sta na nečloveški način zginila. oče doma ubit, sin odpeljan brez sledu v novembru 1943.

Žalostna mati je umrla doma 15. sept. 1947.

Za ljubljenimi svojci žalujejo tukaj: Marija vdova Lipičar v La Plata, Justina por. Gee v Cordobi, obe z družinami, ter Ivanka por. Hojak.

Maša za rajno bo 12. dec. na Paz Soldan 4924 ob 7. uri.

Bogom sem se očistil, ljudske sodbe pa ne bom slišal!" Zvonenje so komunisti zabranili.

POHORJE, JOSIPDOL-PODVELKA. 17. julija je spet stekla 12 km dolga železnica, ki je preje vezala kamnolom z veliko progno in bila med vojno razdrta.

POVODNJI. Letošnje deževje je tako dvignilo vodni nivo, da je ob košnji po vsem barju stala voda in je bila pod vodo tudi cesta škofljica—Ljubljana.

HINJE. Imeli smo birmo, ki je pa bila žalostna, ker še sedaj nimamo cerkve in so zvonovi viseli pod milim nebom med ostanki zidov.

BOHINJ - ZADRUŽNI DOM. Imeli so sestanke, kjer je bilo zapovedano, da morajo z udarniškim delom zgraditi v najkrajšem času "zadružni dom". Bohinjci pa niso kar tako. Kar sklenejo, tudi naredé. Ponoči, v eni sami noči udarniškega dela, so nalogo izpolnili. Začuden zaspanci so zjutraj sredi vasi videli prizor, ki je vse navdušil za novo zadružništvo. Staro skrinjo so privlekli na sredo vasi, jo okrasili kot se spodobi in velik napis je povedal: "To je naš zadružni dom, zgrajen z udarniškim delom v eni sami noči."

ZLATOMAŠNIK V LORETU. Pater **OTO KOČJAN**, kapucin, znan vsem Goricanom, ki je že 12. leto apostolski pentecijar v Loretu in je deloval v prejšnjih časih v Vipavskem Križu, Gorici, šempetru, kjer je po vojni imel leseno barako mesto porušene cerkve, je praznoval letos zlato mašo v Loretu.

JELŠANE. Pri nas je bila strašna zamera. Ali je bilo res, ali pa so le hudobni jeziki tako povedali, da je župnik pridigal, da bo zadružni dom hudičev dom, Kljub temu ga bodo dogradili, tako pravijo aktivisti.

TUDI V SLIVJU IN ŽABICAH so po mnenju ljubljanskih časopisov ljudje prenelo navdušeni za zadružne domove.

V **KNEŽAKU** so ga odprli že v maju, v kratkem bodo dograjeni v Podgradu, Trnovem, Pregarjah, Velikem brdu, Obrovem, Novokračinah, Tatrah. Zidali ga bodo pa tudi v Podstenju, kjer bo temu služila porušena šola.

OD ZAGREBA SKOZI LJUBJANO V TRST je končno poročilo ameriškega časnikarja Andrića, ki je bil na podonavski konferenci. Vsega je prebil v Jugoslaviji 10 dni.

Iz Zagreba v Ljubljano je cesta lepa. Vozil se je skozi Novo mesto, kjer je videl na več mestih ljudi, ki so v vrsti čakali. V Ljubljani je obedeloval v hotelu Union, ki je bil ves poln. Kosilo zelo enostavno, le vino je bilo dobro. Cena nižja kot v Beogradu.

Cesta proti Trstu je na 40 km tlakovana. Na celi poti iz Ljubljane do Trsta je srečal samo 2 avtomobila. Pri Planini je tlakovane ceste konec. Pri Sezani je prestopil v STO. Trst ima v službi na meji same Italijane.

NOVA GORICA. Kljub "ogromnemu navdušenju za udarniško delo" beže vsak dan "prostovoljci" čez mejo. Ne le navadni ljudje, temveč celo poveljniki straže v Steverjanu je pobegnul in izjavil v Gorici, da ne more več gledati krivic, ki jih delajo ljudstvu.

TRST — ŽIGAV BO? Spet se bije boj zanj. Spor Tito-Stalin je razdvojil tržaške komuniste. Sedaj šele občutilo slovenski OFarji, kako zelo so jo polomili s fratelanco. Razdvojili so slovenske vrste in z zločinskim ravnanjem omadeževali slovensko narodno ime, tako da imajo Lah i sedaj ogromnega grada za blatenje Slovencev.

Od začetka šolskega leta je laško časopisje dvignilo divjo gonjo proti slovenskim šolam z izpadi proti vsem možem, ki so se za slovenske pravice borili, posebno proti dr. Srečku Baragi, ki je tako uspešno delal 2 leti za slovensko šolstvo.

Ker je Tito v mednarodni politiki ostal čisto osamljen, bo njegova zahteva po Trstu v teh okolnostih brezuspešna.

Saj se oglašajo celo že Madjari, Bolgari in Albanci, ki bi radi Jugoslaviji odrezali vsak svoj del.

A los Cinco Años...

de la trágica muerte de un gran poeta esloveno, cuya gloria nació recién en las llamas como un verdadero Fenix...

Se trata del **FRANCE BALANTIC**, poeta de la juventud eslovena, que se levantó con la cruz en la mano contra el martillo y la hoz.

En la madrugada del 24 de noviembre del año 1943 ha cumplido su holocausto por la justa causa haciendo realidad lo que pronosticara en este verso suyo:

Quiero ser antorcha, antorcha muda de llama viva
para iluminar el camino del pasajero solitario...

Al desencadenarse la trágica batalla sobre Eslovenia, luego de la invasión italo-germana, nadie ignoraba que el problema fundamental residía en la alternativa: el comunismo o la Iglesia, la cruz cristiana o el martillo y la hoz comunista. La guerra nacionalista terminaría inexorablemente en la guerra religiosa...

En otras partes del mundo se consideraba al comunismo como asunto social. Trágicamente sucede así en todas partes hasta que él logre imponerse, la gente se deja fatalmente ilusionar con las seductoras promesas del paraíso terreno. En Eslovenia alcanzó el conocimiento de los problemas sociales y engañó comunista suficiente intensidad como para serenar a la mayoría del pueblo. Todos los mejores hijos eslovenos y especialmente la elite de los estudiantes intelectuales católicos se halló con horizontes claros.

Si bien les costó, comprendieron no obstante que el comunismo no es idea social sino herejía, es el satanismo que se valió de la problemática contemporánea de cuestiones sociales para apoderarse de las masas y para combatir la verdadera Iglesia de Dios.

A la luz de estos rayos luminosos se formó la noble alma de Franck Balantic, ansioso de sacrificios. Así se inspiraron sus vibrantes versos que se transmiten de corazón, de alma a alma, para encender el fuego ardiente para la batalla de luz y cruz contra oscuridad y bandera roja.

Así se formó el poeta y el soldado. No se trataba entonces de grados, no era cuestión de uniforme ni de premios... Los versos de él valían más que las órdenes de generales, porque eran fuego que convertía pequeñas guarniciones en fortalezas inexpugnables.

El cariño a la madre, a la casita, a su iglesia, a la aldea, a los queridos, a su patria, han sido cual vino embriagador.

Pero Dios además de versos le pidió sacrificios heroicos.

En el año 1943, luego de la caída de Musolini, se unieron las tropas italianas en Eslovenia a los comunistas, para reformar las fuerzas rojas ya de todo descalabradas. Los anticomunistas (todo el pueblo católico esloveno) se vieron de golpe enfrentados por una fuerza poderosa y bien pertrechada. Pero los jóvenes no vacilaron. Sabían, entonces mejor que nunca que se trataba de una lucha de vida o muerte.

Todo el país se convirtió en campos de batalla furiosos. Los comunistas arremetieron especialmente contra determinados pueblos, entre los cuales era Grahovo que contaba con un destacamento de 30 muchachos heroicos, entusiasmados por el joven poeta Balantic, que tenía entonces 22 años.

Toda una división de italianos y partizanes rodeó

Un rincón del paraíso montañoso esloveno. — Zimska idila v Julijskih alpah.

al pueblo. Los anticomunistas se atrincheraron en una casa, decididos a no rendirse.

¡Quién podría detallar todos los gestos gloriosos de esos jóvenes, que, en vista de su trágico fin, no cesaron, no se descorazonaron ni un sólo momento! Comprendían perfectamente que Dios reclamaba el sacrificio de sus vidas para glorificar a su patria eslovena y la verdad de la fe.

Toda la casa ardía ya, pero ni Balantic ni sus compañeros pensaron en rendirse. Llegó el extremo momento. El humo las asfixiaba ya. En las manos de Balantic, apareció el crucifijo. Con un prolongado beso le testimonió la última vez su fe, amor y esperanza y ese mismo crucifijo pasó entre los demás jóvenes, hasta que se caían desmayados por el humo y fuego...

Algunos intentaron entonces escaparse aprovechando la oscuridad, era después de media noche. Con poca excepción murieron heridos y carbonizados, pero logró salvarse un testigo (que dos años más tarde cayó asesinado) pero que salvó los detalles de la heroica tragedia de Grahovo y muerte de Balantic.

Ya antes todos lo conocían y apreciaban, pero su fama se convirtió en gloria recién luego de su holocausto. Así lo quiso Dios, para que el pueblo tuviese en sus poesías fuego inextinguible para continuar la lucha y para que queden las brazas debajo de las cenizas de la incinerada patria, a fin de que los "pasajeros solitarios" no pierdan su rumbo.

Así sigue realidad su profético anuncio: Quiero ser antorcha, antorcha muda de llama viva... para iluminar el camino del pasajero solitario...

Za pet pesov drobiza

“Nocoj pojdeva pa na moj dom”, je povabil Jaka Toneta. “Malo pozno je že, pa nič za to. Boš pa pri nas čez noč, če ti bo prav”.

“No, prav, bom vsaj vedel, kje živiš”, je bil Tone koj za to. “Kaj se hočeva potikati tu okrog po mestu brez cilja”.

Pohitela sta proti najbližji postaji podzemske železnice. Tone se je že veselil, da bo videl in se peljal s pravo podzemsko železnico, ki vozi skozi in skozi pod zemljo, ne samo kot železnica doma, ki je samo včasih ušla pod grič in si se par minut vozil v temi, potem je bil pa spet dan.

“Kar tu navzdol po stopnicah”, je povabil Jaka Toneta.

Par skokov po stopnicah in bila sta na podzemskem hodniku, dolgem, širokem in tudi visokem, da se je Tone brez potrebe bal, da bo moral hoditi po vseh štirih kot v podzemski jami v Petrovčevem griču.

“To pa to”, je hvalil Tone. “Saj komaj veš, da si pod zemljo. Tako izgleda, kot v Ljubljani v Fajmoštrovem kevdru. Samo stole in mize bi postavil in vina gori. Kje pa je prav za prav železnica”, je spraševal.

“Še bolj globoko pod zemljo”, mu je kazal Jaka. “Ali ne vidiš, odkod prihaja in kam gre večina ljudi? Kar stopiva!”

Jaka je krenil navzdol po stopnicah, ne da bi se ozrl, če gre Tone za njim ali ne.

Tone pa se je razgledoval naprej.

“To mora biti lukenj in rovov, ko od toliko strani prihajajo ljudje. Dejal bi, da je ves Buenos Aires prevotljen od zdolaj. Bog varuj, če bi vsa ta krtova dežela imela en sam izhod. Še tisti naj bi se podsul ali kako drugače zamašil. Ta bi bila lepa. Zamašeni bi bili kot jazbee v luknji. Mojstri, ki so delali te podzemeljske naprave so bili bolj pametni. Bolj kot lisjak pa tudi ne, tisti, ki je imel mlade pod našim Strmom, je imel osem vhodov v svoj brlog.

Tone se je med tem modrovanjem ozrl okoli sebe in opazil, da Jake ni nikjer.

Zdaj bi pa bilo boljše, da bi bilo manj izhodov s tega hodnika, da bi lažje uganil, po katerem mi je ušel Jaka. Ne da bi pomislil, kam naj krene, se je Tone zagнал k tistemu izhodu, kjer se je trlo največ ljudi.

“Če tod skozi prihaja toliko ljudi od tam zdolaj, je to znamenje, da je železnica tam zdolaj. Gotovo je to bližnjica, ko se največ ljudi drenja. Ljudje so po vsem svetu taki, da vse dere tja, kjer je najbližje. Se bom že predrenjal tudi jaz.

Pričel se je prerivati med množico. Vsi so šli samo ven, notri pa nobeden. Par moških ga je obgodrnjalo, pa Tonetu ni bilo mar.

“Kaj pa godrnja, saj je tu prav toliko moje kot njegovo. Če je toliko imeniten, da so mu drugi ljudje napoti, pa naj si prebije svojo luknjo, da bo hodil skoznjo na podzemeljsko.

Tone se je s težavo prerinil nekoliko naprej. Končno se mu je le posrečilo, da je začutil pod nogami nekaj stopnjice podobnega. Tisto nekaj pa se je gibalo in ga spodneslo. Na mah je imel dovolj prostora, da je s svojim debelim nosom priletel na kameniti tlak hodnika.

Ljudje so ga nekateri začudeno gledali, drugi so se smejali, večina pa na tleh sedečega Toneta ni imela za mar, ampak so hiteli vsak po svojih opravkih. Le malo kdo je naredil kakšno opazko.

“Fenómeno”, je bila edina beseda, ki se je zdela Tonetu znana. Druge, kar jih je padlo na njegov račun, so mu bile neznane.

Fenomen ali fenomeno, to je vseeno. Fenomen je pri nas pomenilo nekaj izrednega, posebnega. Tedaj, ko je luna mrknila, je vse govorilo o fenomenu. Takrat nisem vedel, kaj pomeni ta beseda, zdaj jo pa razumem.

Tone se je spomnil, kako je razlagal to besedo Kogojev Andrej iz Logatca.

“Jaz vem, kaj je fenomen”, je rekel.

“Če vidiš drevo, to ni fenomen. Če vidiš kravo, to tudi ni fenomen. Če pa vidiš kravo, ki sedi na drevesu in obira jabolka, to pa je fenomen.”

Dobro je zadel Andrej, pa smo ga smatrali, da je nekoliko “čez les” delan. Če bi padel po stopnicah navzdol in si polomil rebra, bi to bila nesreča. Ker sem pa padel navkreber, je pa to “fenomeno”.

Jaka ga je našel še vedno na tleh sedečega.

“Kaj pa počneš tu”, ga je ozmerjal. “Sediš kot bi prosil ubogajme”.

“Hotel sem iti za teboj, pa me je vrglo nazaj”, je hitel razlagati Tone in medtem vstajal, kar se je dalo hitro.

“To so vendar stopnjice samo za navzgor. So dvigalne, mehanične, avtomatične, ali ne vem, kako bi ti rekel, da bi bolje razumel. Je že prav, da te je vsejalo po tleh. Boš za drugič vedel. Zdaj pa pohitiva. Spet sva se zamudila po nepotrebnem. Dva vlaka sta nama ušla medtem.”

“Pa bo še kakšen danes”, je zaskrbelo Toneta.

“Tako bo spet eden tu. Zato pa pohitiva”, je pri-ganjal Jaka.

“Že je tekel po stopnjicah navzdol. Tone pa za njim malo bolj počasi in silno previdno, če bi se kaka stopnjica premaknila, da ga ne bi spet vrglo po tleh. Srečno je prišel do postaje podzemeljske železnice.

“Na, tu imaš deset centavov”, mu je dal Jaka drobiz. “Poglej mene, kako bom vrgel denar v špranjo in kako bom odmaknil motovilo.

“Kaj bi tiščala tu skozi in trosila denar po nepotrebnem. Vidiš tam ob strani je odgrajeno, tam pojdi-sva skozi”, se je Tone pričel izmikati. Bal se je, da bo spet kaj narobe.

“Morava tu skozi. S tem, da vržeš drobiz v špranjo, imaš vožnjo že plačano”.

NA PODZEMSKI ŽELEZNICI.

“Potem pa že”, si je dal dopovedati Tone in vse naredil tako, kot je videl delati Jako. Prav previdno je odrinil motovilo, da se ne bi kaj sprožilo in ga vrglo nazaj.

Bog ve, si je mislil, če nimajo kje tako narejeno, da ti samo od sebe pripelje zaušnico, če ne narediš česa prav.

“Vse se je lepo izteklo”, se je pobahal pred Jakom. “Kaj misliš, da doma nismo imeli avtomatov? Prav v naši vasi je bil. Pa kakšen! Vrgel si notri denar, pa ti je kokoš znesla jajce. Pa ga ni nihče uporabljal in nekoč, ko smo šli fantje zvečer tam mimo, je nekdo vrgel notri denar. Pritisnil je na neko kljuko, kokoš je zakodakala in iz avtomata je skočila — miš.”

Zdajci se je znašel vlak na postaji. Tako hitro je pripeljal, da je Tone komaj vedel, od katere strani je prišel. Pa brez lokomotive leti in nič preveč ne ropoče. Ta mi je pa všeč, da bi ga kar za svojega vzel.

Jaka pa je malo poslušal njegovo modrovanje. Pri-ganjal ga je, naj pohitita. Spredej je vedno več prostora, je vedel. Nekoliko sta stekla in spredej res dobila sedeže. Komaj sta se vsedla, so se že začela zapirati vrata spet sama od sebe.

“Glej ga spaka”, se je čudil Tone. “kako imajo vse na žici in vrvič!”

Prav ko so se vrata zapirala, je še nekdo planil v voz. Glavo in trup je potegnil notri, ena roka in noga pa sta mu ostali zunaj. Tako smešno je breal, da se mu je Tone smejal na vse grlo. Brž sta mu priskočila dva na pomoč. S težavo sta razmaknila vrata in potegnili ujetega iz pasti.

“Dobro, da ni tebe ujelo tako”, je pripomnil Jaka.

“Saj največja neroda pa tudi nisem. Jaz ne bi tišal notri, če bi videl, da se zapira”, je bil Tone užaljen.

“Ne rečem, da si neroda. Mesta in njegovih manir še nisi vajen. Pa se boš že privadil. Če se ti kdo smeje, pa nič ne maraj. Meščani so povsod taki, da se tistemu, ki ni uglajen kot oni, smejejo”.

V Ljubljani so se še bolj smejali kot se tu. Pa kaj je Ljubljana proti Buenos Airesu. Dolga vas. Kmečki ljudje pa nismo bili taki. Je prišla neka frajla iz Ljubljane k nam med vojsko, ko je vse hodilo po živēz na deželu. Hotela je mleka. Rekli smo ji, da mleko je, samo pomolzti nima zdaj nihče časa.

“Bom pa sama, če dovolite”, je gostolela. “Saj molzti ni nobena umetnost”.

Dali smo ji pisker in je šla. Čez čas sem stopil za njo v hlev in videl, kako je stala kravi pri gobcu.

“K vimenu je treba sestti. Tam ima krava tak avtomat, da štisneš in priteče mleko”, sem ji razložil, kolikor se je dalo po mestno. Pa je bila huda. Trdo je postavila lonček na žleb in odšla. Jaz se ji nisem nič smejal, ona bi se mi pa prav gotovo, če bi se prišel v delovnem predpasniku prevažat po ljubljanskem tramvaju.

“Meščani imajo vedno svoje marnje”, je pritrdil Jaka. “Zmeraj je bilo tako, da se je tisti, ki je prišel iz dežele v mesto prej naučil mestnih manir, kakor tisti, ki je šel iz mesta na deželu, pa je kljub temu trmasto vztrajal pri svojih navadah in hotel, da bi se še drugi ljudje ravnali po njih. Po moje je pametno tako, da se naučiš in držiš navad kraja, v katerem živiš.”

“Dokler živiš, se vedno kaj naučiš in si zapomniš za drugič”, je pribil Tone.

“Ko pa umreš, pa nič več. Tedaj jo človek poslednjč polomi ali pa dobro skozi pride”, je govoril Jaka kot bi ne vedel nič drugega reči.

ŠPELA IN KATRA.

Tako kot je bilo, ko se je ubila Kobalčeva Katra. Saj si poznal Špelo in Katro, dve stari devici, ki sta se pri štiridesetih letih zaobljubili, da se ne bosta nikdar možili.

“Katera Špela”, je vrtal Jaka po spominu. “Pa ne tista, ki je z jajci in putrom kupčevala in vedno vedela za vse oheete za pet let naprej”.

“Tista, tista”, je pritrdil Tone. “Ko tebe že ni bilo več doma, sta si obe skupaj naredili hišo. Katra je vedno služila za deklo in na stara leta, ko je bila že vsa obnemogla in skrivljena, je prišla živēt k Špeli, ki ni nikoli rada delala in bila za to boljše ohranjena. Katra je hodila z nosom skoro pri tleh in v kolenih je bila trda, da je še čez tako nizek prag komaj predrsala”.

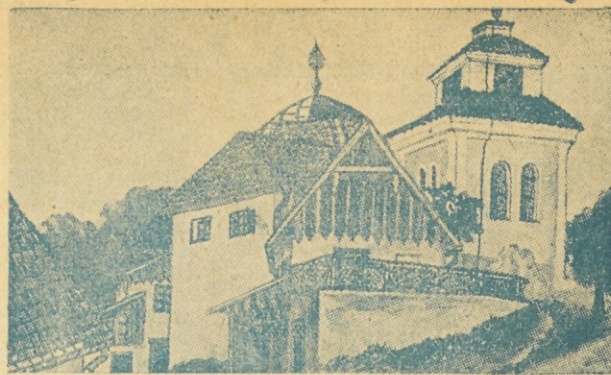
“Neko nedeljo, ko je šla Špela k maši, je Katra bila sama doma. Pa je pihal precej močan veter in ropotal tako čudno, da se je Katri zdelo, da hodi nekdo po podstrešju.”

“Gotovo se je kak nemaren pobovec skrtil gori.”

Prislonila je lestev in pričela lesti gori, da ga naze. Kako bo reva lezla po lestvah, ko še po tleh ni mogla dobro.

Ko so prišli od maše so jo našli ubito za vežnimi vrati.

Zvečer je prišlo čuda veliko ljudi kropit. Špela je sedela pri krsti in od časa do časa zamomljala:

Svetišče na šmarni gori

“Kaj pa siliš na podstrešje. Vidiš, Katra, zdaj pa imaš. Boš vedela za drugič.”

Jaka se ni utegnil več smejeti, ker se je vlak ustavil in se je že vse drenjalo k izhodu. Tudi Tone in Jaka sta pohitela.

“Zdaj pa le pazi, da se ti spet kaj ne zgodi”, je opozarjal Jaka Toneta, ko sto hitela proti dvigalnim stopnjicam.

“Nič se ne boj”, nazaj me ne bo več vrglo, bom že pazil”, je odvrnil Tone.

Skočila sta na tekoči trak stopnjic in se lepo dvigala, ne da bi kaj hodila. Kot bi trenil, sta bila zgoraj in še hitreje je Tone spet telebnil po tleh kot je bil dclg in širok.

Na vso naglico se je pobiral, Jaka pa se mu je smejal.

“Kaj se mi boš rezal”, je bil Tone hud, “če je ta mehanična, avtomatična, ali ne vem kakšna pošast taka, da te enkrat vrže nazaj, drugič pa naprej”.

“Saj te je prej ravno tako vrglo, samo ti si bil drugače obrnjen”, mu je razložil Jaka.

“Bo že res tako”, je prikimal Tone in odhitela sta ven na trg.

Vse polno tramvajev, avtobusov in drugih vozil je vozilo sem in tja. Povsod so stale dolge vrste ljudi in vsako vozilo jih je nekaj vzelo s seboj. Na eni strani je bilo veliko poslopje, kamor je neprestano hitelo mnogo ljudi. Na drugi strani trga pa je bil velik park.

“Pa ne, da bi bil to spet kolodvor”, je vprašal Tone. “Kajpak, kolodvor je”.

“Veliko mesto, res”, je menil Tone. Tolika sva prevozila, pa še nisva ven iz kolodvorov. Kako se pa imenuje ta kraj tu”, je vpraševal.

“To je “Constitución”, je povedal Jaka.

“Kako, konjski štacjon? Pa hodijo ljudje notri. Zdaj je za sejem že prepozno.”

“Kakšen konjski štacjon. Constitución sem rekel”.

“Jaz bom rekel kar konjski štacjon. To si lahko zapomnim. Kdo si bo lemil jezik s tistim Constituciónom.”

“SVOBODNA SLOVENIJA”

sedaj 14-dnevnik, ki pa v kratkem postane tednik, priporočamo rojakom, da boste mogli biti o dogodkih pravilno informirani. Naroča se na: Victor Martinez 50.

PLETILJA

Za vsa dela iz volne: jopce, telovnike, kopalne obleke, nogavice in drugo se priporoča rojakom

ZORKA PREGELJ

ki je pred kratkim prišla v Argentino in ima svoj pletilni stroj.

COCHABAMBA 1680 — VILLA ESCASO

(iz mesta vozi kolektivo 44)

KAKO SE GODI KAPUCINOM. Lansko leto smo brali o pretkanem procesu proti kapucinom v Celju. Po tem lažnjivem procesu, ki so ga partizani nalašč vprizorili, so bili kapucini iz Celja izgnani, samostan pa so zasedle "ljudske" oblasti. V Celju so kapucini delovali 200 let. Niti Nemci niso z njimi tako podlo ravnali kakor domači sovražniki krščanstva. Letos na pomlad so morali kapucini že drugič zapustiti samostan v Ptuj, ki je bil ustanovljen leta 1922, ko so slovenski kapucini morali bežati pred Lahi iz Gorice in svetega Križa na Vipavskem. Istega leta so kapucini ustanovili novo postojanko v Studencih pri Mariboru, odkoder so jih pregnali Nemci leta 1941. Ko so se redovniki po nemškem porazu leta 1945 vrnili, so jim partizani odstopili samo tri sobe. Pri samostanu nimajo nič govoriti. Za kapucinski red je tudi ta samostan izgubljen. Pred kratkim smo zvedeli, da so morali kapucini zapustiti tudi svojo za silo urejeno postojanko v štepanji vasi pri Ljubljani letos meseca maja. Poiskati so si morali prostore v privatni hiši, čeprav so se v zasiloni urejeno postojanko vselili šele lansko pomlad.

Na prisilno delo so bili obsojeni sledeči patri: Dionizij na 13 mesecev; Elija, magister in Ignacij na dve leti; Avgustin na 10 let in Anzelm na 16 let. Razen teh je v Ljubljani zaprt še en pater iz Reke. Obsojen je na 8 let.

RAZKOLNIŠKI ODBOR. Vsi tržaški slovenski komunisti niso s Titom, kot priča odbor, ki so ga sestavili protititovski komunisti z Vidalijem na čelu. V tem odboru so namreč trije Slovenci: Bernetič Marija in dva komunisti z Opčin; enrik Malalan ter Albin škrk.

IVAN BIDOVEC. V ta trop, ki se v medsebojnem boju poti in trudi, se je skušal vriniti duhovnik Ivan Bidovec, ki bi hotel biti nekak tržaški Mikuš. Bil je upravitelj v Bazovici. Radi nekih zasebnih stvari, mu je škof prepovedal maševati. Sedaj živi tako pri drugih ljudeh v Bazovici. Govorilo se je, da bo dobil službo v Jugoslaviji. Sedaj pa se je postavil na stran Kominforma proti Titu. Tako so laški komunisti pridobili novo "moč". Po nekih vesteh so titovci zaprli njegovega brata dr. Stanka Bidovca kot pristaša Kominforme. Stanovalec je v Trst uhn hodil delat na sodišče v Koper.

CIRIL-METODOVA ŠOLA. Pred prvo vojno je Ciril-Methodova družba sezidala v Trstu pri svetem Jakobu veliko in lepo šolsko poslopje za slovenske otroke, katerim zagrizeni tržaški Italijani niso hoteli dati slovenskih šol. Ko je prišel Trst pod Italijo, so fašisti to poslopje po svoje porabili; slovenske šole je bilo konec. Med zadnjo vojno je bilo poslopje močno poškodovano. Slovenski komunisti so se dogovorili s Ciril-Methodovo družbo v Ljubljani, da oni obnove poslopje, da pa zato v njem tudi gospodarijo. Namesto, da bi poslopje postalo znova šola, je postalo tiskarna komunističnih listov in nekak "kulturni dom" tržaških komunistov. Sedaj laški komunisti hočejo vreči iz te hiše Titove komuniste. Iz pojasnil, ki jih sedaj dajejo Titovi pristaši, se vidi, da je obnove tega poslopja bila plačana z jugoslovanskim denarjem, da so se tam, kjer je bila poprej slovenska šola, šopirili komunisti obeh narodnosti. Izgleda, da se bodo sedaj po zaslugi slovenskih komunistov tam kmalu šopirili Lahi sami.

TRST —! SLOVENSKE SOLE. V ulici sv. Frančiška je edina slovenska

šola v sredini mesta. Ko se je za sept. začelo vpisovanje, so učitelji dobili šolo zaprto in so otroke cel teden vpisovali kar na ulici. Ključke je imela ravnateljica laške šole in jih ni hotela izročiti, temveč je zahtevala, naj se pridejo otroci kar k njej vpisati. Naravno, da so ob takim pritisku mnogi slovenski starši opustili misel, da bi dali otroke v slovensko šolo.

Vse te stvari so se dogajale ob obletnici "tržaške samostojnosti" 15. sept., ko je šlo 400 tržaških Lahov v Rim prosit za priključitev k Italiji.

A prav ob tej priliki se je izkazalo, da za priključitev k Italiji ni v Trstu drugih ljudi, kot laški privranci in agenti. 15. sept. je bilo prav malo italijanskih zastav na pol droga, pač pa dosti tržaških (rdeče z belo helebarde).

VELESEJM V TRSTU se je vršil v septembru, a tudi pod laškim terorjem. Napisni in pojasnila so bili samo v italijanski. Vsak tujec dobi tako vtis, da je Trst laško mesto.

CLEVELAND. Vsi Slovenci so ponosni na zmago Slovenca Loušeta, ki je bil 2. nov. ponovno izvoljen za guvernerja države Ohio.

TITO V NEVARNOSTI. Poročajo, da je Kominform že ponovno poslala svoje ljudi z nalogo, da Tita pospravijo ali na Rusko odpeljejo. Toda jugoslovanska OZNA se razume na take stvari, zato se doslej še ni nič takega posrečilo.

OZNA je svojo čuječnost podvojila in ga ni v Evropi oblastnika, ki bi imel vedno toliko straž okoli sebe kot Tito.

Da bi preglasili propagando proti Titu, se vrše neprestano manifestacije za Tita.

BIRMA V GORNJI SOŠKI DOLINI je bila zelo obiskana. Delil jo je Mons. Toroš. V Tolminu je bilo pri birmi 1300 otrok. Prav tedaj je izpustila OZNA iz zapora tudi dekana Vodopivca.

KOPER — VANGANEL. Po stari navadi je v Vanganelu opasilo v maju. Cerkevno slovesnost opravi župnik iz Marezig. Tudi letos so ga poklicali in se je pobožnost v miru izvršila. Po končanem opraviilu pa je "ljudska oblast" poklicala na odgovor starešino cerkve in odvzela vse, kar se je denarja nabralo za cerkevne potreščine; čez tri dni so pa zlikovci požgali vso cerkevno opremo; pozneje je še prišla "Narodna zaščita" in aretirala vse cerkvene može, ki so bili po nekaj dneh zapora tudi obsojeni na občutno denarno globo. Pa se še vedno dobe ljudje, ki verjamejo, da je pod Titovo komando verska svoboda!

NA ŽELJO PIJA XII. je Katoliška univerza v Tokiu že pred vojno začela izdajati Katoliško enciklopedijo v 4 knjigah. Prvi 2 knjigi sta izšli in poslani že pred vojno, ostali dve pa bodo ob enem s ponatisom prvih dveh izdali leta 1949.

DUBLIN, irsko glavno mesto šteje 3000 frančiškanskih tretjerednikov.

4. TEKMOVANJE v izvajanju glasbe se je vršilo od 20. sept. do 3. okt. na konservatoriju v Ženevi. Priglasilo se je 462 kandidatov iz 29 različnih dežel; Jugoslavija je poslala 5 kandidatov.

BENEDIKTINCI v Rimu so poklonili Piju XII. 7. knjigo na novo izdajane Svetega Pisma. Ta zvezek obsega obe Kroniki.

RADIJSKE ODDAJE verskih govorov na Madžarskem so ukinjene. Ukinila jih je cerkvena oblast sama, ker so komunisti delali prevelike ovire.

VES KATOLIŠKI KULTURNI SVET praznuje letos 400-letnico rojstva enega največjih teologov vseh časov Franca Suarez-a, ki ga je že Benedikt XIV. nazval: doctor eximius.

ZNAMENITI DOMINIKANSKI TEOLOG p. Sertillanges je umrl v starosti 85 let. Bil je član francoske Akademije znanosti. Znan je bil kot velik povnavalec sv. Tomaža Akvinca.

AVSTRALIJA je dovolila 4.000 italijanskim emigrantom naselitev v deželi.

BRUXELLES se je avgusta letos slovesno posvetil Brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

V BOLOGNI se je vršil teden "Cerkvene edinosti". Predsedniku zborovanja, kardinalu Rocca, je papež poslal posebno pozdravno pismo.

ITALIJANSKA NRAVSTVENA POLICIJA je znova zaplenila eno številko tednika Otto, Paris-soir in "I Travessamenti sessuali".

PAPEŠKA POMOČ je organizirala v obrežnem mestu Cattolica otroško kolonijo mednarodnega značaja. Avgusta so otvorili drugi rok te počitniške kolonije, ki šteje naslednje število otrok: 1000 italijanskih, 150 sanmarinskih, 250 nemških, prav toliko avstrijskih, 220 švicarskih in 170 italijanskih otrok, ki so stalno živeli v Avstriji ali Nemčiji.

154 AMERISKIH LADIJ, natovorjenih z vsem mogočim blagom, je v teku 2 mesecev prispelo v italijanska pristanišča, od koder so blago razvozili po vsej sestradani Evropi, kateri je bilo namenjeno.

V BENETKAH se je v avgustu vršila 1. mednarodna razstava kinematografske umetnosti.

PERZIJSKI ŠAH je obiskal Rim in bil nekaj dni gost italijanske vlade.

15-LETNICO obstoja praznuje letos ameriška "Nравstvena liga", katere namen je obvarovati katoličane pogubnega vpliva nemoralnih filmov, sama pa naj bi pospeševala izdelavo npravno neporečnih in obenem umetniških filmov.

MALO SEMENIŠČE za Sirce na Oljski gori se je zaradi neprestanih nemirov v Judeji preselilo v Damask.

ARGENTINA, JUGOSLAVIJA IN DOLARJI. — Jugoslavija in Argentina sta podpisali 7. junija trgovinsko pogodbo. 23. avgusta pa je bil podpisan še dodatni protokol. Po tem podatku je Argentina dolžna kupiti jugoslovanskega blaga samo za 70% tega, kar Jugoslavija kupi v Argentini. Ostalih 30 odstotkov mora Jugoslavija plačati Argentini v dolarjih.

REGULACIJA BOSNE, ki je glavna reka v Bosni, dela pri mestu Zenici ovinek, ki ovira razvoj mesta. Začeli so kopati za reko novo strugo v daljavi 1 milje. Delo hočejo vsaj delno izvršiti z "mladinskiim prostovoljnim delom". Prišlo je na delo več mladinskih brigad. Tudi eno iz Slovenije so poslali na delo v daljno Bosno. Dela so začeli 1. avgusta.

KURŠUMLIJA - PRISTINA. Otvorili so železniško progo, ki veže Kuršumljijo s Pristino na Kosovem polju.

ZELEZOMAŠNIKI. IZREDNA SLOVESNOST. župnija sv. Marjete pri Ptujju je dožvela 1. avgusta praznik, da je tam živeči duhovnik Križevniškega reda pater Bernard Polak, bivši provincialni prior ljubljanski, obhajal 70-letnico svojega mašništva v visoki starosti 93 let, častiljivi starček je rodom oeh,

iz olomuške škofije. Bogoslovje je študiral na univerzi v Innsbruck-u. V duhovnika je bil posvečen 28. julija 1878. Stopil je v Križevniški red v češki provinci ter je služboval na raznih mestih v olomuški in celovski škofiji. Pred 50 leti je prišel v Ljubljano. Od tedaj je vedno deloval med Slovenci. Polovico te dobe je prebil v ljubljanski, drugo polovico pa v lavantinski škofiji. Jubilant je visoko izobražen duhovnik. V Ljubljani je slovel kot goreč spovednik, ki je bil vsako jutro vernikom na razpolago v Križankah. V letu 1941 je prišel v Dom onemoglih v Muretincih, kjer je do septembra 1945 dušnopastirsko deloval. Takrat ga je zadela kap in končala njegovo dušnopastirsko delo. S potrpežljivostjo prenaša svoje trpljenje in ga daruje za trpeče ljudstvo.

Msgr. FRANC KSAVER MEŠKO je opravil svojo zlato mašo 19. julija v Slovenjgradcu. Meško je danes župnik pri sv. Roku na Selah in obenem dekan dekanijske Stari trg. Njegova življenjska pot je pestra in težka. Pri sv. Tomažu pri Ormožu mu je 28. oktobra 1874 začela teči zibel. V Celovcu je postal duhovnik in potem je deloval najprej v raznih župnijah v krški škofiji po Koroški. Po prvi svetovni vojni je prišel kot begunec iz Koroške na Sela pod Uršljo goro. Ta tih dom pod Uršljo goro je moral zapustiti v drugi svetovni vojni, pregnan od istega nemškega sovražnika. Drugič je moral uživati grenak kruh begunskega življenja. Po zmagi nad Nemčijo se je vrnil med svoje vernike. V priznanje zasluga je ob priliki zlate maše imenoval lavantinski škof za častnega kanonika stolnega kapitlja.

Zlatomašnik Meško je znan slovenski pisatelj, ki je v prejšnjih letih s svojimi spisi močno vplival na razvoj slovenske književnosti.

DUHOVSKE SPREMENBE v Ljubljanski škofiji. Dr. Pavel Simončič je imenovan za šempeterskega župnega upravitelja. Pavlin je bil obsojen na 18 let ječe. V Polhovem gradu je imenovan za župnika Gregor Andolšek, v škofiji Loki je za kaplana p. Fortunat Vrečič, kapucin; v Gor. Logatcu za župnika Andrej Furlan, v Rovtahn za upravitelja Stanko Jeglič, za želimlje in Golo Karel Erjavec, za Blagovico Franc Kozjak, doslej kaplan v Semiču, za kaplana v Semiču Jožef Kvas, v Podbrezje je prišel Podražaj Ciril iz Smlednika, Hostnik Anton je župnik v Smledniku, za Čemšenik in Izlake je imenovan Ivan Sitar, hinjski kaplan Hren Bogomir živi v Velikem Lipju, ker v Hinjah se ni popravljeno nič. V Smarjeti je kaplan Zaplata Franc, Zevnik Miha pa župnik v Banji Loki.

† JAN FRANC, doma iz Trbovelj, star 60 let, je preminul nagle smrti 24. novembra. Na delu ga je zadela srčna kap. Doma ima hči, tukaj pa nikogar svojih. Za njegov pogreb je poskrbel sorjak Jože Majerič. Pokopan je bil v San Martinu.

† Lojze Ferkulj, star 48 let, iz Strug na Dolenjskem, je nepričakovano dokončal tek življenja 23. novembra. Bil je operiran in že na tem, da se vrne zdrav na dom, pa se mu je nenadoma poslabšalo in je kmalu dokončal smrtni boj. Bil je član društva Samopomoč, katero mu je oskrbelo za pogreb.

MATAJEV MATIJA.

"Menda s obseden ali kaj — ne morem ti dobrega reči — da se lažeš tako strašansko!" je cvilila čenčanova Urša in iztezala suhi vrat.

"Da ga le sram ni, sram, laznivca grdega!" so ga zmerjali razjarjeni vasani.

"Saj vam ne morem zameriti, če mi ne verjamate, ljube duše", je nadaljeval Mataja. "Jaz tudi ne bi verjel vam, če ne bi videl sam te hstvari. Kaj pa poročete k temu: sestrina kuharica odviije pipo pa priteče voda iz zidu, kakor studenec izpod skale — premakne kljuko, pa zasveti luč —"

"Vse to je pet krav za groš!" mu je Mica živo skočila v besedo.

"Dušo bi zaaral, da je res!" se je branil obtoženec. "Kaj bi se vam lagal, ko ni treba, da bi kazal kaj narobe."

"Ali ste ga slišali, prijatelji in prijateljice?" je povzela Mica zopet besedo. "Vse si je izmislil na celeni, vse je vzel izpod pazduhe. Odkar stoji svet, se ni lagal še nihče tako debelo, kakor ta garseva ovca!"

"Le čakajte, naj še jaz eno zinem", se je oglasila Čenčova Urša in stopila na prste. "Naj pa pove Andraž, če je res, kar nam je pripovedoval Matija. Andraž je bil že tudi v Ljubljani."

Berač se je priril h klopi, si s pegavo rčko pogladil previdasto brado, skomizgnil z ramami in izjavil: "Prav nič takega nisem videl v Ljubljani."

"Tega je že dolgo, kar je bil Hudopisk tam doli", se je branil Mataja. "Pa pejdite sami tjakaj, boste pa videli, da je vse tako."

"Lejte, kako se uvija!" je vzkliknila Mica. "Vse križem blede in veriži, da bi se izkopal, pa se ne bo! Da bi šli mi v Ljubljano! Ali veste, ka mto pika in cika? V izkušnjavo hoče izvabiti še nas. Poglejte ga, celo smeje se nam, roga se nam iz gole prevzetnosti, čes, jaz sem videl nekaj sveta, jaz, ki sem najpametnejši med Telebanovci!"

"Dobro jih reže Mica!" jo je hvallil čenčanov Janez. "Le njo poslušajmo, njo! Mica ima poseben dar zgovornosti. To moram reči, četudi sem ji že vrnil tisti voziček detelje, kajne, Mica? Prav je, da smo bili vsi tiho in je nismo motili. Ne motimo je pa tudi zanaprej, da sproti ne pozabi povedati kaj modrega."

"V Ljubljani imajo tudi take trobente, ki pojo in igrajo kar same", je povzel Matajev Matija iznova. "Škatlice, ki sveti sama, sem izgubil medpotoma, trobento vam pa lahko pokažem"

Privlekel je gramofon izpod pisane rute, ga dejal na klop in ga uredil. Okrogla plošča se je jela vrteti in iz zvočnice je zapel močan glas.

Pridi, Gorenj'c,
z mrzle planine!

Kakor okameneli in ukopani so poslušali Telebanovci... V tem je otipaval hudomušni Hudopisk gramofon na vseh krajih in tako srečno spravil velikega, črnega rogača iz roba v široko trobilo, ne da bi bil — razen Mice — opazil kdo kaj.

"To je hudičeva trobenta!" je kričala čenčanova Urša na vse grlo in se prekrizevala. "Ali ste slišali? Priliznjen hudič nas hinavsko vabi v peklenški ogenj. Pridi se gret!"

Zdajci pa je prilezel črni rogač trobenti na rob in jel razmikati perutnice. "Lejte ga, lejte ga, je že tukaj!" so vpili Telebanovci in delali velike križe. "Izpremenil se je v hrošča! Dajte ga!

Dajte ga, dokler ne vzraste v celega, pravega hudiča!"

In padale so palice, motike in lopate po gramofonu in ga razbile na žalostne kose. Rogač pa je srečno odbrenčal v svoje hrastje.

Mica Kobacajka je svetlo pogledala po množici, razmaknila roke, jih prekrizala na prsih in povzdignila svoj glas: "Dosti dolgo smo potrpežljivo poslušali Matajeve kvantuze, zdaj jih pa ne maramo več! Bog ve, kaj bi nam hotel še natvesti! Doma bi bil ostal kakor mi, pa bi bilo vse dobro. Kaj mora biti na vsaki kaši? Zdaj pa moramo kaznovati grešnika, ker nam je tako potuhnjeno ušel v Ljubljano, in pa zato, ker nas je hotel imeti tako grdo za norca! Čenčanov Janez je močan, pet gorkih naj da s palico hudo delniku za pokoro po podplatih! Česar je iskal, to je tudi iztaknil. Ali ni tako?"

"Tako je!" so vikali poslušalci. "Le dajmo ga, le! Pa takoj! Mica je telebanovski Salomon. Živio Salomon v kočemajki!"

Mica je zlezla na tla in položili so obsojenca na klop. Čenčanov Janez je jel poleg ukaza izvrševati svojo nalogo in štel: "Ena, dve, tri..."

"Presneto dobro pritiskaš," je dejal Mataja, dasi ga ni bolelo prav nič, "pa saj bi jaz tudi, če bi imel jaz palico v roki in tebe pred sabo na klopi!"

"Pet!" se je zmotil čenčanov Janez. "Oha, Janez se je uštel!" je ugovarjal Matajev Matija. "Izpustil je četrio! Goljufati se pa ne dam! Bodite pravični! To ne veljaj nič, Janez začni od konca in štej natančneje! Štejte tudi vsi drugi!"

Pomagali so vsi Telebanovci na glas in Janez je srečno izvršil svoje delo na debelih, močno podkovanih podplatih.

"Zdaj naj nas pa Matija prosí odpuščanja in obljubi, da ne bo nikoli več tiščal v Ljubljano!" je predlagala Mica.

"O, prav rad, he he!" je obetal Mataja. "V Ljubljano me pa že ne bo nikoli več. In prosim vas odpuščanja, da ne bo nobene zamere več. Bodimo spet prijatelji!"

Jako zadovoljni so se razšli Telebanovci po vasi, Matija pa je krenil z beračem proti Matajevini.

Mica in Mataja sta se kmalu naveličala premišljevatí, ali bi ali ne bi; poročila sta se jeseni in Andraž Hudopisk je dobil od obeh nagrado.

Matajeva Mica je privoščila svojemu Matijcu vse najboljše, ker se je bala, da ne izgubi še drugega moža. Kadar je naredil zopet kaj neumnega, je modro molčal, se skesano prijemal za uho in pohlevno na tihem občudoval ognjevito zgovornost Mice Matajke, vedno navdušene za pravo pamet. Tako je v božjem strahu in zakonski pokornosti srečno živel z ženo. Nikdar več ni silil ne v črni ris ne v belo Ljubljano in daleč naokoli ni bilo nikjer tako zadovoljnega pa tako lepo debelega moža, kakor je bil Matajev Matija.

(Konec.)

LIGOJNA. Pri Verbičevih so doživeli veliko žalost. Janeza je v gzdnu pri delu udaril konj in je na posledicah tri dni kasneje umrl. Bil je v avgustu.

MOLITVENIKI

Na razpolago so **Kristus Kralj**
(§ 5.—) in **Večna Molitev**
(§ 10.—) nova izdaja.

JANKO ARNŠEK

krojaški mojster

ARROYO TORO, TIGRE, Bs. Aires

izdeluje moške in ženske obleke po evropskih in izdeluje moške in ženske obleke po evropskih in ameriških modelih. Na pismeno zahtevo pride na dom, ali na letališče; vsako nedeljo je pa po maši na Víctor Martínez 50.

VELIKA BORBA MALEGA NARODA je naslov brošuri, ki jo je izdalo v Združenih državah Severne Amerike društvo "Škofa Barage pomoč", napisal pa Marijan Jankovič. Brošura prikazuje v kratkih obrisih zgodovino slovenskega naroda od naselitve do današnjih dni ter opisuje zemljepisno lego slovenskega ozemlja ter njegov gospodarski pomen kot zaledje Trsta. Knjiga poudarja te njo za skupnost celotnega ozemlja in je nov doprinos sličnim predlogom, ko zagovarjajo povečanost traške svobodne države. Vsebina obsega 12 poglavij: Trst in njegovo zaledje, Slovenci in njih ozemlje, Pod svobodnim soncem, Slovenci v srednjem veku, Boji za "staro pravdo" in s Turki, Reformacija in zarja boljših časov, Nove vojne in revolucije, Slovenski narodni preporod, V krogu najkulturnejših narodov, Prva svetovna vojna, Slovenci v Jugoslaviji, Zaključek. — Priporočamo, da si vsak nabavi to zanimivo knjigo, da si s tem, ko jo bo prebral, ponovno predoči vse naše slovensko trpljenje in naše zahteve ter si tako osveži spomine iz stare domovine. Knjigo krasi nekaj dobrih slik, pridejano je pa tudi vabilo za pristop k "Škofa Barage pomoči" in list "Priatelj trpečih" ter nekaj podobic Brezjanske Matere božje. Stane \$ 1.—.

KDO VE KAJ O PREKMURCU VENDEL FICKO? Njegova žena Vera Bizjak, preje učiteljica v Zagradcu pri Stični, bi rada kaj zvedela o možu, ki je bil z domobranci v Stični, odkoder je odšel z drugimi na Koroško. Najbrže je bil med vrnjenimi in pobitimi leta 1945. Če kdo kaj ve o njem, naj javi na naslov Reja Franciška, Salguero 3017, Capital.

SLOVENSKI KOLEDAR ZA L. 1949

naročite na naslov Víctor Martínez 50, Capital.

Ima na 200 velikih straneh obilo krasnega branja, koristnih navodil in potrebnih podatkov.

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 8 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — T. A. 45-3503 — Buenos Aires

Stavbe - načrti - proračuni - firma

France Klajnsek

Je preselil pisarno in sedaj uraduje v ponedeljek, sredo in petek od 16 do 19 ure v

Asunción 4602 — T. E. 50-0277

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI

Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v

HOTELU

"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro postreženi.

Lastnik:

ANTON BOJANOVIC
CHARCAS 769 — BUENOS AIRES

VSA STAVBENA DELA

Dovodne in odvodne instalacije izvrajuje

LUIS DANEU
PERU 832 T. A. 34 - 3405

Talleres Gráficos "Córdoba"
Gutenberg 3360 - 30-XI-1948

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

**"DUHOVNO
v
ŽIVLJENJE"**

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2500

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1926

T. A. 47, Cuyo 6894

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO JAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 806

RECREO "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni.

Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,

otroci \$ 0.50.

T. A. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.